

ДЖАСМИН КРЕСУЕЛ МЕЧТАНАТА ГОДЕНИЦА

Превод от английски: Борис Дамянов, 1994

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Всеки петък към пет и половина Сам нещо го прихващаше. Персоналът на „Сървисис Ънлимитид“ бе вече свикнал да ги подлага в края на всяка седмица на едно или друго изпитание. Този път, за нещастие, Сам бе решил да разиграе редовната сцена във връзка с един от проектите на Кейтлин.

Той нахълта в кабинета и размахна под носа й някакви документи.

Кейтлин пое дълбоко въздух и се насили да се усмихне. Тя обичаше своята работа, колегите си и живота изобщо. През повечето дни изпитваше обич дори и към Сам Берген — своя шеф.

Сам разгорещено подхвана тирадата си. Фирмата им се занимаваше с намиране на различен персонал за сенатори, политици, дипломати и други важни особи.

На вратата се почука и почти веднага след това в кабинета влезе Дот, секретарката на Кейтлин.

— Съжалявам, че ви прекъсвам, Сам, но Кейтлин трябва незабавно да подпише тези писма, ако искаме да заминат тази вечер.

Кейтлин й се усмихна с благодарност.

— Извинявай, Сам, но се налага да прочета писмата, преди да ги подпиша.

Сам напусна кабинета, като мрачно предрече, че без него „Сървисис Ънлимитид“ положително ще банкрутира.

Дот поклати глава:

— Какво му става в петък вечер? От понеделник сутрин до петък Сам Берген се държи като интелигентен, внимателен и способен работодател, но настане ли пет часът в петък, се превръща в чудовище!

— Според мен тъгува по жена си. Петъчните вечери вероятно са били отредени само за тях двамата. Сега не му остава нищо друго, освен празната къща и самотния уикенд.

— Горкият! Но нали жена му е умряла преди цели две години. Той трябва да излиза по-често навън и да си намери някоя приятна дама, която да го развлича през почивните дни.

Кейтлин подписа писмата и подаде дебелата папка на секретарката си.

— Дот, аз напуснах родния си дом, за да не бъда сред хора, които смятат, че бракът е единственият лек за всички житейски проблеми. Моля те, не подхващай този разговор.

Дот вдигна ръце в знак на протест.

— Кейтлин, мила, и дума не съм отронвала за това, че Сам се нуждае от съпруга. Казах, че има нужда от някоя приятна дама, с която да си ходи на срещи. Това е. Знаеш, че не си падам по брачния живот.

— Знам. Затова си се омъжвала три пъти.

— Точно така. Два пъти се развеждах и веднъж останах вдовица. Това ми отне цели двадесет години, но накрая поумнях. Отсега нататък мъжете в моя живот не се задържат за дълго. Бракът представлява нещо като еднопосочна улица, на която всички предимства са на страната на мъжа.

— Много скептично си настроена — отвърна Кейтлин, макар в дъното на душата си да бе съгласна със своята секретарка.

— Почакай, докато се омъжиш. Тогава отново ще си поговорим.

— Дълго ще трябва да чакаме, защото през следващите стотина години нямам никакво намерение да се омъжвам — пошегува се Кейтлин.

— Твърде си привлекателна, за да останеш все такава умница. Слушай, мила, напълно си готова да застанеш под венчилото — Дот си грабна сакото и чантата, пхна под мишница пакета с пощата и махна с ръка от вратата. — До понеделник, шефе! Приятна почивка. И ако видиш довечера онова готино гадже, Алек Удуърд, не забравяй да го целунеш от мен.

— Готино гадже? Алек?

Дот я стрелна с любопитен поглед.

— В случай, че още не си забелязала, мила, той е изключително надарен под скромния си адвокатски костюм. Да не споменавам за порочните му сини очи, които карат всяка нормална жена да помечтае за внимание от негова страна. Ако наистина си решила да не се омъжваш, съветвам те да стоиш настрана от Алек Удуърд.

Кейтлин се засмя от сърце.

— Дот, уверявам те, че не ме грози никаква опасност! С Алек не таим порочни мисли...

— Сляпа ли си! Как можеш да мислиш за него по този начин?

— Много лесно, приятели сме. Познаваме се от двадесет години и през цялото това време никога не съм забелязала нищо особено в сините му очи. Така че, не смятам да се поддавам на никакви предизвикателства.

— Продължавай да мислиш така, гълъбче, и ще си живееш щастливо на този свят. Любовници и съпрузи колкото щеш! Много трудно е да си намериш добри приятели. Особено сред мъжете — тя повдигна рамене и погледна замислено Кейтлин. — Разбира се, ако една жена успее да си намери любовник, който да ѝ бъде същевременно и приятел, тогава ще кажа, че това е същински дар божии.

Кейтлин се намръщи.

— Не затаявай дъх в очакване!

— Мила, дълго съм живяла и знам, че на този свят всичко е възможно. Приятна почивка!

И Дот се затича към асансьора.

Кейтлин въздъхна облекчено. Слава богу, петък е! Може би няма да е лошо да се обади на Алек и да види дали е свободен да пийнат по едно питие след работа. А защо да не прекарат заедно и цялата вечер? Може дори да отидат да хапнат по една пица в ресторанта на Мама Мария, който откриха преди няколко месеца, а после на вечерна прожекция в близкото кино.

Тя подреди документите си и вдигна телефонната слушалка. Но преди да е успяла да избере телефонния номер в кабинета на Алек, звънна другият телефон.

— Ало, Кейтлин Хауард слуша.

— О, Лин, представяш ли си? Бременна съм! Лекарят го потвърди днес следобед. Казва, че съм в седмата седмица и че всичко е наред. С Джеф умираме от щастие!

Кейтлин не успя да проговори от изненада.

— Хей, Лин, чуваш ли ме?

— Да, чувам те. Чудесна новина, Мери! Поздравявам те! Зная колко много искахте с Джеф дете. Това ще бъде първото внуче в семейството на Джеф, нали?

— Да. Всички са развълнувани не по-малко от нас. Цели две години нямаме деца и започнахме да се тревожим, че никога няма да

забременея — Мери се изкиска. — Не че не се старяхме. Този уикенд отиваме в Ънгстаун на пазар. Меган и Джордж също ще дойдат с нас. Ще оставят децата при мама и татко. Знаеш, че не понасят пътуването с кола.

— Зная, зная — отвърна Кейтлин и си спомни за ужасния излет по Коледа, когато трябваше да се грижи за Зак и Мат, синовете на Меган, другата ѝ сестра. Тогава разбра, че хлапетата, едното на две, а другото на три години, не могат да се тъпчат със сандвичи, сладолед и пуканки, а след това да се друсат до къщи с кола, без да има „катастрофални“ последици.

Мери отново се засмя.

— Лин, нямам представа как се справяш с тази твоя агенция, след като не умееш да пуснеш дори една прахосмукачка.

Кейтлин отдавна се бе отказала да убеждава семейството си, че намирането на обучени домашни помощници за посланици, сенатори и други важни особи, живеещи в столицата, не е маловажна работа.

— И кога чакаш появата на бебето? Сигурно през пролетта — запита тя. — Ще трябва да си взема отпуск, за да видя новия си племенник или племенница.

— Около петнадесети май. Представяш ли си! Нали ще бъде прекрасно, ако се роди точно на твоя рожден ден?

— Това ще бъде най-хубавият ми подарък — отвърна Кейтлин. — Надявам се тогава да стана кръстница на бебето.

— Вече сме те избрали за кръстница. С Джеф не намираме човек, когото да обичаме толкова много, макар и да не те разбираме напълно. С Меган си говорехме, че бебето ще се роди точно на рождения ти ден. Схващаш ли, че догодина през май ставаш на двадесет и девет? Божичко, Лин, това не те ли тревожи?

— Защо да ме тревожи? — запита Кейтлин, макар да разбираше какво се опитва да ѝ каже сестра ѝ. — Лекарят ми смята, че се радвам на отлично здраве.

— Знаеш, че не това имам предвид. Не се тревожим за здравето ти. С Меган се чудим, защо още не си се омъжила! Не си ли се запознавала с някои интересни мъже напоследък?

— Как да не съм! — засмя се Кейтлин. — Запознах се например с един прекрасен английски иконом, който носи колосани яки и...

— Не се шегувай, Кейтлин! Искам да кажа, дали не си се запознала с някой, който е добра партия за женитба. Мъж, за когото би могла да се омъжиш.

Кейтлин въздъхна. От дълъг опит знаеше, че както с нея, така и с всички членове от семейството можеше да се оправи най-лесно и най-бързо само ако им каже онова, което им се иска да чуят. Никой от тях не желаше да повярва в простата истина, че Кейтлин няма особено желание да се омъжва, че харесва живота и професията си такива, каквито са.

— Преди около две седмици вечерях с един конгресмен от Кентъки — събщи тя. — Много приятен мъж, а и има силното желание да подобри държавното финансиране на образованието в щата. Знаеш, че въпросът ме засяга, така че имахме много общи теми за разговор.

Мери имаше лошо мнение за политиците и изглежда новината за конгресмена от Кентъки не ѝ направи необходимото впечатление.

— Някой друг? — попита тя.

— Миналата седмица отидох на разходка с яхта с един от заместник-директорите на Смитсъновия институт. Също много приятен мъж. Завършил е университета в Джорджтаун пет години преди мен, така че имахме за какво да си говорим.

— Как се казва?

— Дейвид.

— Наистина ли го харесваш? Скоро ли ще се видите отново?

— Надявам се — отвърна безгрижно Кейтлин. — Нямам обаче никакво намерение да правя планове за женитба.

— Божичко, Лин, трудно може да ти се угоди. Кого чакаш, за Бога? Рицар на бял кон?

— Не съм толкова придилична. Всеки милионер с душа на поет може да завладее за миг сърцето ми.

— Винаги се шегуваш по този въпрос, Лин, но какво ще стане с теб, когато след десетина години станеш президент на „Сървисис Ънлимитид“, но си съвсем сама в твоя луксозен вашингтонски апартамент?

Кейтлин бе имала тежка седмица и макар да бе уморена, не се разсърди на сестра си. Мери никога не се опитваше да ѝ наложи собственото си мнение. Трудността се състоеше в това, че Мери и

Меган бяха дълбоко убедени, че една жена е истински щастлива само ако има съпруг. От пет години двете непрестанно се мъчеха да омъжат Кейтлин и да я „заселят“ удобно в техния роден град Хамстед, щата Охайо.

— Знаеш ли, Лин — продължи Мери, — ако си честна спрямо себе си, ще признаеш, че имаме право.

Търпението на Кейтлин се изчерпа. Тъкмо се канеше да каже нещо, за което вероятно щеше да съжалява по-късно, когато познато приятелско лице надникна от вратата.

Кейтлин скочи от стола си и остави телефонната слушалка на бюрото.

— Алек! О, благодаря на Бога, че си тук!

Усмивката върху лицето на Алек неочаквано леко помръкна. Кейтлин не разбра защо. Стори ѝ се странно. С течение на годините бяха започнали да отгатват настроенията си така добре, че понякога приличаха на отдавна женена семейна двойка, която се разбира само с жест или поглед.

Усмивката отново се появи върху лицето му и както обикновено, той се пошегува:

— Трябва да идвам по-рядко. Не очаквах подобно посрещане.

— Положително си въздействаме по телепатичен път. Тъкмо се канех да ти се обадя. Много се радвам да те видя — тя взе отново слушалката и се извини на сестра си. — Извинявай, Мери, един мъж току-що влезе най-неочаквано в кабинета ми и просто изпуснах слушалката. Та за какво говорехме?

— Не се прави на разсеяна! — сега бе ред на Мери да въздъхне. — Предполагам, че този неочакван посетител е някой от твоите високопоставени клиенти и сега ще пожертваш уикенда си и ще се затвориш в твоя апартамент, за да му подготвиш спешен проект.

Ставаше късно и Кейтлин се чувстваше много уморена. Не можа да измисли друго извинение и каза:

— Не, за Бога, не е клиент! Имам среща — и тя намигна заговорнически на Алек, докато Мери заекваше на телефона:

— О, чудесно! Как изглежда?

— Ами, чакай да помисля... — Кейтлин се престори, че обмисля въпроса и поде: — Тридесет и пет годишен, интелигентен,

преуспяващ... С прекрасно тяло и порочни сини очи, които могат да накарат всяка жена да си изгуби ума по него...

— Просто не вярвам на ушите си! Кейтлин, истина ли е това, което ми казваш? Той все още ли е при теб? Чува ли какво ми говориш?

— Да, чува всяка моя дума. Струва ми се, че е зашеметен от онова, което току-що казах за порочните му сини очи. По дяволите, та ние живеем в двайсети век! Защо да не знае, че го намирам привлекателен?

Алек се облегна на вратата.

— След цели двадесет години разбирам, че проявяваш интерес към мен — промълви той. — Кажи ми нещо повече за моето прекрасно тяло.

Тя се засмя и покри телефонната слушалка с ръка.

— Толкова ли много желаш? — отново вдигна ръка от слушалката. — Мери, не ми се иска да прекъсвам, но приятелят ми ме чака. Ще ти се обадя по-късно. Поздрави Джеф, затова че скоро ще става баща.

— Знаеш ли, Лин, наистина се държиш странно. Умирам от нетърпение да разкажа всичко на Меган. Струва ми се, че най-сетне си срещнала онзи, когото трябва.

Кейтлин трябваше веднага да отрече всичко, но нямаше настроение да започва една изгубена битка. Тя погледна извинително Алек и въздъхна:

— Права си, Мери. Той е най-привлекателният мъж, когото някога съм срещала. Всъщност си мисля, че никога няма да намеря мъж, с когото да го сравня.

Тя се сбогува набързо с Мери и постави телефонната слушалка. Чувстваше се малко виновна, че заблуждава сестра си.

Алек се приближи и приятелски я прегърна.

— Какво беше това представление? Предполагам, че разговаряше с Мери по телефона.

— Да, така е. Толкова ѝ се искаше да имам среща с някого тази вечер.

— Не бива да мамиш сестра си, така че нека аз да съм този, с когото ще се срещнеш довечера. Искаш ли да отидем да хапнем по една пица?

Тя се усмихна. Бе отгатнал желанието ѝ.

— Прекрасна идея! При Мама Мария, нали?

— Точно така. Това е нейният специалитет. С двойна порция сирене, без лук и без аншоа.

— После капучино и десерт.

— Ммм... Не звучи лошо. Добър ден сте избрала за срещи, госпожице. А сега изгарям от нетърпение да чуя нещо повече за прекрасното ми тяло и за порочните ми сини очи.

— Много бих искала, но просто нямам какво друго да добавя — тя си взе чантата и след толкова години приятелство с лекота го хвана под ръка. — Всъщност това мнение не е мое. На Дот е.

— Твоята секретарка? Ха! Винаги съм смятал, че тази жена притежава изключителен вкус!

— При това е и фантастична машинописка — засмя се Кейтлин. Сподави прозявката си и се облегна на стената, докато чакаха асансьора. — Пристигна точно навреме. Както обикновено, Мери се опитваше да рови в душата ми.

— Затова ли се обажда? Да ти натяква, че все още не си се омъжила?

— Не, тя просто е загрижена за мен. Съобщи ми една приятна новина. Всъщност най-прекрасната новина. Бременна е! Лекарят ѝ казал, че състоянието ѝ е чудесно и че трябва да очаква бебето през май.

Алек се дръпна, за да може Кейтлин да влезе в асансьора.

— Чудесно! Джеф сигурно е на седмото небе от щастие.

— Да, и аз се радвам, тревожи ме само едно. Сега семейството ще престане да се занимава с Мери, че не може да забременее и ще насочи вниманието си към мен. Бедната стара мома Кейтлин! Претрепва се от работа във Вашингтон, защото не може да си намери мъж, който да се грижи за нея.

— Е, скъпа, трябва да погледнеш открито на фактите — усмихна се той. — След по-малко от две години ставаш на тридесет и шансовете ти да хванеш някой мъж бързо намаляват. Ако те разгледам на светло, положително ще открия някой бял косъм или бръчица.

— Ако преживея още две-три седмици като тази, която си отива, няма да се наложи дълго да търсиш.

Излязоха от асансьора.

— Тежка ли наистина беше седмицата? — обърна се Алек съчувствено към нея.

— Не, седмица като седмица, само малко по-натоварена — опита се Кейтлин да си придаде скромнен вид, но не успя. — Сам ме направи старши партньор и ми повиши заплатата на пет хиляди долара.

— Хей, трябва да го полеем! Шампанско, луксозен френски ресторант, танци под звездите...

— Не ме изкушавай, Алек — въздъхна театрално тя. — Много съм уморена. За тази вечер ми стига само Мама Мария.

— Добре. Ще оставим френския ресторант за следващата седмица.

Сърцето на Кейтлин леко подскочи. Възможността да се облече елегантно и да се наслади на една истинска вечер с Алек я развълнува по начин, който не може напълно да си обясни.

— Много би ми се искало — отвърна тя.

— Тогава следващата събота в осем. Това е среща! Ще дойда да те взема от твоя апартамент.

— Много се радвам, че ми се обади тази вечер. Липсваше ми. Какво прави през последните две седмици?

— Какво ли не, но главно подготвях защитата на Дуюейн Джоунс, обвинен в убийство. Нямах кой знае какви успехи.

— Издадох ли вече присъдата?

— Не, процесът още не е приключил, но обвинението почти убеди съдебните заседатели, че Дуюейн е виновен. Разбрах го по лицата им.

— Вестниците не пишат нищо за делото „Дуюейн“.

— И защо да пишат? Какво е едно убийство за град, в който всеки месец стават поне десетина?

Двамата стигнаха ресторанта на Мама Мария.

— Стискай палци да намерим места — каза Алек.

Щастието им се усмихна.

— Приличате ми на хора, които искат да останат сами — поздрави ги Мария Роси, второ поколение американка от италиански произход с блестящи черни очи и стройна фигура. — Обмисляте кога да насрочите сватбата, а? Както обикновено, първо кианти, нали?

Мария се върна с две чаши и бутилка кианти, отвори я и им пожела приятно прекарване.

Двамата се впуснаха в спомени от детството. Кейтлин отпи бавно от виното и рече:

— Знаеш ли, ти беше още в университета, когато твоите родители ми казаха, че неофициално си сгоден за Джени Дрексъл. Помниш ли?

— Как мога да забравя? Но нищо не излезе.

Донесоха им пиците.

— Радвам се, че тази вечер си свободна — каза Алек, след като опита пицата. — От няколко седмици ми се иска да поговорим за нещо много важно, но все не успях да намеря удобен случай.

— Нещо лично ли?

— Много лично. Решил съм да се женя.

Кейтлин почувства как нещо я стегна в гърдите. Защо се вълнува толкова, че Алек иска да се жени? Може би, защото и тя не бе омъжена. Но Алек ѝ беше приятел. Ако се е влюбил и е си намерил подходяща годеница, тогава би трябвало да се радва.

— Поздравявам те... — гласът ѝ затрепери. — Коя е... Коя е щастливката?

— Нямам представа — усмихна се весело Алек.

— Какво говориш, за бога! Как си решил да се жениш, когато не знаеш коя е бъдещата ти съпруга?

— Ами... — подхвана той, — ти си най-добрата ми приятелка. Познаваш ме от години. Освен това имаш богат професионален опит и разговаряш с много момичета, които търсят работа. Разчитам на теб да ми намериш съпруга.

— Не мога да го направя, Алек! Идеята ти е абсурдна. Та ние живеем в навечерието на двайсет и първия век, за бога! Нагласените женитби отдавна са отживели времето си. Все пак, нашата компания би могла да ти помогне...

— Сигурен съм в това — усмихна се Алек. — Разчитам на теб!

ВТОРА ГЛАВА

Дот нахълта в кабинета на Кейтлин, сложи със замах някаква папка върху бюрото и рече:

— Убедена съм, че е шега! Понеже е понеделник, все още се чувствам полузаспала и затова нещо не схващам. Ще бъдеш ли така добра да ми обясниш, та да се посмеем и двете?

Кейтлин взе папката и прочете надписа, макар и да знаеше много добре за какво става дума. Преди два часа сама я бе надписала:

„КЛИЕНТ: АЛЕК УДУЪРД, АДВОКАТ

ПОРЪЧКА: НАМИРАНЕ НА СЪПРУГА“

Кейтлин отвори папката и погледна поставените вътре документи.

— Струва ми се, че всичко е наред — каза тя и се престори, че не забелязва смайването на секретарката си. — Всички документи и снимки са налице, както и сумата, която господинът трябва да заплати на агенцията. Алек се съгласи да ни брой пет хиляди долара до първи ноември при условие, че дотогава му предложим поне четири подходящи кандидатури. Ако се ожени за една от предложените от нас кандидатки, тогава ще получим допълнително още пет хиляди долара. Всички допълнителни разходи ще бъдат естествено за негова сметка.

Дот се наведе и се вгледа отблизо в своята шефка.

— Изглеждаш ми съвсем нормална. Струва ми се, че дори нямаш и температура. Следователно всичко това е някаква тъпа шега. Първо, нашата компания осигурява на клиентите ни различен персонал, а не устройва срещи за влюбени. Второ, Алек Удуърд няма нужда да наема когото и да било, за да му търси съпруга. Има тяло, по което може да си падне всяка жена, чудесни зъби, гъста коса и опасни очи. Освен това е интелигентен, преуспяващ, богат. По дяволите, той е прекрасен мъж! А сега ми обясни, след като притежава такива качества защо ще

наема някаква си агенция за осигуряване на домашен персонал да му търси съпруга?

— А не допускаш ли, че може да е твърде зает да си намери сам съпруга? — подхвърли Кейтлин.

— Да е твърде зает да си намери сам съпруга! — облещи се Дот. — Ами тогава ще е твърде зает и да поеме отговорностите на семейния живот! Абсолютна глупост! Дори и бившите ми съпрузи не бяха способни на такова нещо!

Кейтлин затвори рязко папката. Целият уикенд обмисляше разговора си с Алек от петък вечерта и не можеше да разбере защо прие с такова нежелание неговата поръчка. Досега винаги се бе гордяла с изключителните си професионални способности. Умееше да задоволява исканията както на клиента, така и на кандидата за работа. Не бе в състояние да измисли дори една-единствена причина, поради която намирането на съпруга на Алек да ѝ се струва по-трудно, отколкото намирането на английски иконом за японския посланик.

Кейтлин върна папката на секретарката и бодро се усмихна.

— Късно е да се отказваме, Дот. Приех поръчката и Сам е много доволен. Каза, че темповете, с които живеем днес, може би ще предизвикат създаване на първокласно бюро за женитби в този огромен делови град. Вашингтон! Какво да се прави. Сам настоя да обмислим случая с Алек като пробен за компанията. Ако търсенето на съпруга излезе успешно, той е готов да обсъдим създаването на агенция за женитби и издигането на тази услуга до нашите високи стандарти.

— Струва ми се, че двамата със Сам сте стояли доста дълго под дъжда, който се изля в събота следобед. И двамата изглежда сте откачили! — Дот пхна обидено папката под мишница. — Няма да стане така, както сте го намислили, Кейтлин, повярвай ми. Но, естествено, не очаквам двамата със Сам да се вслушат в думите ми. Нали съм само една най-обикновена машинописка.

— Точно така — засмя се Кейтлин. — Забелязала съм твоята стеснителност и нерешителност, когато трябва да изразиш собственото си мнение. Двамата със Сам направо те смразяваме.

Дот не благоволи да ѝ отвърне и се оттегли с помръкнал поглед. Две минути по-късно тя отново надникна през вратата.

— Не забравяй, че в три часа имаш среща с Мишел Моро, високо квалифицираната кулинарка, която кандидатства за работа при някои от нашите вашингтонски клечки.

— Пред мен са препоръките й. На книга изглежда, че сме попаднали на находка — провлече Кейтлин.

— Да, но както е тръгнало днес, току-виж се окаже, че на носа има брадавици, а по ръцете — гъбички.

Мрачното предсказание на Дот не се оправда. Дребна, енергична, около тридесетгодишна, с искрящи очи и чудесна тъмна коса, Мишел Моро се бе завърнала преди няколко седмици в Щатите, след специализация във Франция и Швейцария. Тя дойде на разговора с поднос домашно приготвени бонбони, толкова вкусни, че дори Дот се видя принудена да признае високите й умения на сладкарка.

Мишел обясни, че възнамерява да си купи къща във Вашингтон, затова работата с осигурена квартира и храна ще й помогне да спести достатъчно пари за къщата, преди да е навършила тридесет години.

Кейтлин веднага се почувства близка с тази жена, чиито стремежи не й бяха чужди.

— Разполагам с няколко превъзходни места, които бих могла да ви препоръчам — каза тя. — За нещастие, в момента има само едно с осигурена храна и квартира. То е при един министър, който търси готвач.

— Звучи доста интересно — оживи се Мишел.

— За съжаление, възникват някои усложнения. Министърът има три малки и желае готвачката да наглежда децата, когато излиза със съпругата си в града. Допускам, че вашите готварски умения ще бъдат малко подценени, но той предлага чудесно заплащане, а и къщата им в Чеве Чейс е прекрасна. Като вземете предвид и задълженията на гувернантка от време на време, ще проявите ли интерес за един разговор с него?

— Да, разбира се — отвърна Мишел след кратко размишление. — Един министър положително устройва често големи приеми, което ще ми даде възможност да покажа на какво съм способна. Самата го произхождам от голямо семейство и съм свикнала да се занимавам с деца. Няма да ме затрудни, ако от време на време ги наглеждам, докато родителите им отсъстват — усмихна се тя и вдигна рамене. — Баба ми

не може да разбере защо около мен не припкат мои собствени деца. Смята, че е трябвало да се омъжа досега и да имам поне няколко.

Кейтлин на свой ред ѝ се усмихна.

— Вашето семейство изглежда прилича много на моето. Сестрите ми оглеждат всички ергени в околността в усилията си да ми намерят съпруг.

— Убедена съм, че ви мислят доброто — Мишел замълча за момент и оживлението ѝ помръкна. — Бях омъжена. Мислех си, че това бе идеалният брак, само че съпругът ми поиска развод на втората година от нашата сватба... — неочаквано тя млъкна. — Простете! Това няма нищо общо с министъра и това, че си търси готвачка.

Но може да има много общо с молбата на Алек да му намерим съпруга, помисли си внезапно развълнувана Кейтлин.

Пред нея стоеше млада и привлекателна жена, която обичаше децата и изглежда нямаше нищо против брака, независимо от неприятностите с първия ѝ съпруг.

Кейтлин се приведе напред и опря лакти на бюрото си.

— Госпожице Моро, надявам се, няма да се обидите от онова, което ще ви попитам. Въпросът е личен и ако не желаете, спокойно можете да не ми отговаряте. Каквото и да ми отговорите обаче, то няма да се отрази на препоръките ви до министъра.

— Звучи интересно. Хайде, питайте — отвърна заинтригувана Мишел.

— Добре. Ето какво. Имате ли намерение отново да се омъжвате?

— Стига да срещна подходящ мъж — отвърна Мишел. — В момента няма никакви изгледи. Госпожице Хауърд, не бива да се тревожите, че ще напусна работата си, ако я получа с помощта на вашата агенция.

— Нямах това предвид, когато ви зададох въпроса — отвърна Кейтлин и осъзна, че потропва нервно с пръсти върху бюрото. Моментално стисна ръце. Нямаше защо да нервничи. Намирането на съпруга за Алек бе делови ангажимент. Кейтлин реши да бъде по-конкретна. — Госпожице Моро, в момента имам една твърде необикновена поръчка и се питам дали бихте желали да я чуете.

— Разбира се. Обичам необичайните предложения за работа.

Кейтлин пое дълбоко въздух.

— Един преуспяващ мъж от този град си търси съпруга — започна тя. — Нашата компания се съгласи да подбере възможни кандидатки и да им уреди срещи с него. Бихте ли желали да се запознаете с нашия клиент?

Мишел видимо се ужаси.

— И да кандидатствам за работа като нечия съпруга?! Божичко, разбира се, че не! Та нали вашата компания не се занимава с женитби? Ако е така, никога не бих се обърнала към вас.

— Не сме агенция за женитби, поне засега. Искане ми се да не бързате с отговора си, госпожице Моро. Въпросният мъж е стар мой приятел и аз самата приех тази поръчка отчасти, за да му направя услуга, и отчасти като проверка на възможностите на компанията ни, която е най-добрата в цялата страна в намиране на домашен персонал. Уверени сме обаче, че можем да разширим нашата дейност в област, на която не се обръща достатъчно внимание. Сам Берген, нашият президент, смята, че може би е настъпило времето да се преосмислят някои от старите начини за намиране на партньори в живота.

— На мен пък ми се струва, че съвременният свят отдавна е отрекъл нагласените бракове.

— Може би. Но бихте могли да участвате в експеримента, стига да се съгласите да се срещнете с нашия клиент.

Мишел поклати глава.

— Дори и в най-отчаяните си мечти не съм си представяла, че някой непознат от вашите папки би бил подходящ съпруг за мен. Впрочем как мога да съм спокойна, че не е някой маниак? Почти сигурно е, че е досадник. Мъж, който се обръща към агенция за наемане на прислуга с молба да му намерят съпруга, не изглежда твърде обещаващ кандидат за женитба.

— Познавам този човек и неговото семейство от ученическите си години и мога да ви уверя, че са почтени хора, не страдат от наследствени болести и че просто няма причина, поради която да не го намерите за напълно подходяща партия — усмихна се окуражително Кейтлин. — Секретарката ми дори смята, че е твърде привлекателен. Между другото е и много вещ адвокат по криминални дела.

— Какви са му тогава проблемите? Да не би да е на деветдесет години или да му има нещо друго?

— На тридесет и пет е. Помислете си, Мишел. Какво ще изгубите? Съгласието да се срещнете с моя клиент не ви задължава да се омъжите за него. Не ви задължава дори да се срещнете повторно с него. А нищо чудно да се харесате и да пожелаете да продължите вашата връзка.

Мишел прокара смутено пръсти през косата си.

— Не мога да повярвам! Та това е истинско безумие! — тя почти се надигна от стола си, после отново седна и се засмя неловко. — Добре, признавам, че успяхте да възбудите любопитството ми. Сигурно нещо не съм наред, щом въобще проявявам интерес. Имате ли негова снимка?

— Имам — отвърна Кейтлин, доволна от своята предвидливост, че настоя пред Алек да даде своя снимка.

Двамата отидоха в петък вечерта в неговия апартамент и прекараха заедно почти три часа в съставяне на биографичната му справка, като се опитаха да я направят колкото се може по-привлекателна за бъдещата му съпруга.

Мишел взе папката. Докато разглеждаше снимката на Алек, Кейтлин забеляза как скептичният израз на лицето ѝ премина в истинско изумление. Накрая тя вдигна очи и срещна погледа на Кейтлин.

— Тази снимка малко е нагласена, нали? Искам да кажа, този мъж сигурно не изглежда така! Та той е чудесен! Боже господи, защо му е притрябвало да му търсят съпруга? Много е сексапилен. И тези негови очи, направо са фатални! Цветът им положително се дължи на цветни контактни лещи.

— Не, не носи лещи!

Развеселена от ентусиазма на Мишел, Кейтлин се приведе и погледна отново познатата снимка. Алек изглеждаше превъзходно, призна тя. Очите му, сините му очи, от които толкова много се възхищаваха, сякаш ѝ се присмиваха и в същото време я предизвикваха. Обещаваха вълнуващи преживявания на всяка жена, която би се поддавала на магнетичния им чар. Кейтлин бе виждала десетки пъти тази снимка. Удивителното бе, че никога досега не бе забелязала невероятната сексапилност на Алек, поне докато Дот и Мишел не бяха ѝ отворили очите.

Тя постави снимката обратно в папката.

— Алек изглежда точно така. Желаете ли да прочете биографията му?

Мишел прочете само няколко реда, след което рязко вдигна глава.

— Сетих се кой е този човек — каза задъхано тя. — Това е Алек Удуърд, адвокат от защитата!

— Точно така. Говорите, сякаш го познавате?

— Списание „Ергени“ го сочи като една от най-добрите вашингтонски партии за женитба. В последния брой бе поместена голяма негова снимка. Той е адвокатът, който защитава Синди Карстеърс, обвинена в убийството на своя съпруг.

— И спечели делото! Какво да ви кажа... „Сървисис Ънлимитид“ се гордее с това, че има работа само с най-отбрана клиентела — пошегува се Кейтлин, макар и да признаваше вътрешно, че е развълнувана. Включването на Алек в категорията „Най-добра партия за женитба“ в един град, известен с привлекателните си влиятелни и заможни мъже, бе голямо признание за него. Алек не бе й казал нищо, но бе типично за него.

— Висок метър и осемдесет, осемдесет и един килограма, младежки шампион по тенис на щата Охайо... — четеше Мишел възхитено. — Какво интересно съвпадение! Аз бях капитан на отбора по тенис в гимназията.

— Той иска да има поне едно дете, стига съпругата му да е съгласна с това. Има желание да остане във Вашингтон през следващите няколко години, но е готов да обсъди въпроса за преместването им в друг голям град, стига съпругата му да проявява интерес към това. Но не желае да живеят в глухата провинция, макар и да е готов да купи къща, в която да прекарват почивните си дни.

— По всичко личи, че Алек е идеалният съпруг за мен — въздъхна Мишел, скочи, затвори папката и я върна на Кейтлин. — Госпожице Хауард, направете ми тази услуга и ми уредете колкото е възможно по-скоро среща с Алек Удуърд. Чудя се как вашингтонските госпожици са го оставили толкова дълго на свобода?

Кейтлин се засмя.

— Не се безпокойте. Аз лично гарантирам за него. Не се е оженил досега, понеже е много зает. Освен това, не всяка жена изпитва

желание да се омъжи за мъж като Алек Удуърд. Може да е имал някоя нещастна любов или да се е влюбвал в неподходящи момичета...

Защо трябваше да казва всичко това, запита се Кейтлин. Знаеше много добре, че Алек не бе имал никаква нещастна любов. През последните десетина години бе имал няколко сериозни връзки, но те бяха прекъснати по взаимно съгласие относително безболезнено. Познаваше го много добре и бе сигурна в това.

— Е, Мишел — обърна се тя към младата жена, — кога да ви уредя първата среща с моя клиент?

Така е по-добре, помисли си Кейтлин. Трябва да мисля за него като за клиент, а не като за любимия ми приятел Алек.

— Колкото по-бързо, толкова по-добре! — усмихна се непринудено Мишел. — Както знаете, в момента съм безработна, така че съм напълно свободна. Ще се срещна с господин Удуърд по всяко удобно за него време.

— Кой е любимият ви ресторант?

— „Мезон Бланш“, нали го знаете? Точно до Белия дом.

— Чудесно — отвърна Кейтлин. — Това е любимо място и на Алек. Днес следобед ще му се обадя по телефона и ще се опитам да ви уредя обяд или вечеря през следващата седмица. Бихте ли желали междувременно да се свържа с министъра и да ви уредя разговор по повод на вакантното място при него?

— Струва ми се, че е най-добре да направите точно това — отвърна Мишел и я погледна с укор. — Имам нужда от нещо по-земно, отколкото една среща с Алек Удуърд, ако искам да сляза от облаците отново на земята.

Кейтлин придружи Мишел до асансьорите.

— Ще ви се обадя по някое време през следващата седмица — обеща ѝ тя.

Търсенето на съпруга се оказа по-лесно, отколкото предполагаше.

— Ще чакам — изчерви се Мишел заради нетърпението си, после се усмихна: — Довиждане, госпожице Хауард. Следобедът наистина премина много интересно.

Алек положително ще хареса компанията на Мишел, реши Кейтлин и побърза да се върне в кабинета си. Нещо повече, Мишел се оказа симпатична и весела млада жена, която майката на Алек щеше да

хареса за снаха. Да, общо взето, този разговор се оказа успешен. Кейтлин имаше пълно основание да е доволна от първата кандидатка за ролята на госпожа Алек Удуърд.

— Правилно ли чух? — запита Дот. — Ти препоръчваш тази жена за бъдеща съпруга на Алек Удуърд?!

— Да. Възражения ли имаш?

— Едва ли имаш желание да ги чуеш...

— Ти просто мразиш мъжете — засмя се Кейтлин. — Много е сладка! Убедена съм, че Алек ще се влюби в нея.

— Слушай, уж си умна жена, а понякога се държиш удивително тъпо — въздъхна Дот. — Или май трябва да си държа езика зад зъбите? Умните жени винаги се държат глупаво, когато става дума за мъже.

Кейтлин седна зад бюрото си, без да обръща внимание на лошото настроение на Дот. Защо прекалено заетите и преуспяващи хора да не наемат професионалисти да им намерят идеалните съпруги? Ако успееше да открие подходяща годеница за Алек, тогава Сам Берген щеше да я назначи за заместник-президент на компанията и да ѝ възложи да оглави новата агенция за женитби. А успееше ли в тази нова служба, тогава мечтата ѝ да стане пълноправен съдружник щеше да се осъществи може би много по-рано, отколкото се надяваше.

Кейтлин се засмя, осъзнала, че гради пясъчни замъци. Преди да се размечтае да става съдружник, трябваше да ожени Алек. Пресегна се към телефона и набра номера на неговата кантора. Както очакваше, секретарката ѝ съобщи, че той е още в съда.

— Ще се отбие да си вземе писмата, веднага щом се освободи — добави тя.

— Бети, предайте му, че бих желала да намина и да го видя довечера. По всяка вероятност след вечеря. Имам да му предавам много важни новини.

Бети бе на средна възраст, високо квалифицирана секретарка, предана на Алек. Поради някакви причини, които Кейтлин никога не бе успяла да разгадае, Бети хранеше ненавист към нея. В този случай, както и във всички останали, гласът ѝ звучеше така, сякаш разговорът ѝ с нея бе по-неприятен от смученето на лимон.

— Благодаря ви, че се обадохте, госпожице Хауард. Ще се постарая господин Удуърд да получи вашето съобщение. Той обаче се

чувства много уморен. Делото на Дуетн Джоунс го принуждава да работи извънредно.

— Няма дълго да го задържам — обеща Кейтлин и се учуди как Бети успяваше да я накара да се чувства виновна дори и тогава, когато нямаше в какво да се упрекне. — Уверявам ви, че новината ще бъде много приятна за Алек.

— Ще предам съобщението ви — повтори сухо Бети и тя ясно си представи киселата физиономия на секретарката.

Е, добре, помисли си Кейтлин и затвори телефона. Не бива да смятам, че всички хора на света са длъжни да ме харесват. Реши обаче, когато се срещне вечерта с Алек, непременно да го попита с какво толкова е обидила неговата секретарка.

ТРЕТА ГЛАВА

Кейтлин усети аромата на кафе в момента, в който Алек отвори вратата на своя апартамент, разположен на най-горния етаж на сградата.

— Ммм, ти си чудесен мъж! — възкликна тя и допря страна до неговата в знак на непринуден поздрав. — Как се досети, че съм пропуснала да пия кафе и да хапна сладкиш?

— Защото винаги пропускаш да пиеш кафе и да хапнеш сладкиш, когато идваш при мен — усмихна се мило Алек.

Тя се протегна на широкия кожен диван, после си нагласи удобно възглавничките зад гърба.

— Ако не знам, че държиш в хладилника си белгийски шоколадови бонбони, няма да се превръщам в такава жалка просякиня.

— Иначе не съм сигурен, че въобще ще ме посещаваш.

— По дяволите — засмя се тя, — разкри тайната ми! Обичам те единствено заради твоите белгийски бонбони.

Алек отиде в малката си, но модерно подредена кухня.

— Бети ми каза, че имаш някаква важна новина за мен — чу се гласът му сред шума на потропващи чашки.

— Най-добрата! Намерих ти съпруга. По-точно казано, кандидат-съпруга — тя се засмя. — Не настоявам да направиш предложение на първата кандидатка, макар че е страхотна.

Чашките престанаха да потропват. За миг настана тишина, после Алек се появи на вратата с поднос в едната ръка и кутия шоколадови бонбони в другата. Той ги постави върху ниската масичка пред дивана и седна до Кейтлин.

— Моята новина изглежда не те зарадва кой знае колко — рече тя. — Мислех, че експедитивността ми ще те впечатли. Не са изминали дори двадесет и четири часа откакто поех поръчката и вече имаме прекрасна кандидатка.

— Напротив. Впечатлен и изумен съм — Алек внезапно бе завладян от безпокойство. Стана нервно от дивана, отиде до

стереоуредбата и започна да се рови във фонотеката от компактдискове. — Мислех, че ще поговорим малко по-подробно за моите изисквания, преди да си предприела нещо конкретно и да си уредила първата среща.

— Но, Алек, по-голямата част от времето си в петък вечерта посветихме в обсъждане на твоите разбирания за идеалната съпруга. Струва ми се, че разбрах добре какво търсиш. Повярвай ми, Мишел е съвършена! Нося ти копие от кратката ѝ биография — Кейтлин му подаде папката, после се обърна да си вземе бонбон. — Мишел е първокласен кулинар — подчерта тя. — Обучавала се е в Париж. На двадесет и девет години е, обича децата, играе тенис...

Алек вдигна поглед от папката.

— Блондинка или брюнетка?

— Брюнетка. С такава ангелска усмивка, от която ще ти се разтопи сърцето.

— Изглежда интересно. Кога мога да се срещна с нея?

— Когато имаш свободно време. Би желала да хапнете заедно в ресторант „Мезон Бланш“.

— Този до Белия дом ли?

— Точно така. Тя, разбира се, желае първата ви среща да бъде на обществено място.

— Естествено. Не съм и очаквал нещо друго. Може би ще уредиш една вечеря за петък вечер? Тогава съм свободен. Делото на Дуейн Джоунс постъпва утре в съда и ми се струва, че ще издадат веднага присъдата.

— Намери ли свидетели? — погледна го разтревожено Кейтлин.

— Само един. Бивш наркоман, който в момента се лекува, затова изглежда съдебните заседатели не са му повярвали. Поне се изправи на свидетелската скамейка и се закле, че двамата с Дуейн са вечеряли заедно в един ресторант, а не са били в магазина, където е станала престрелката. Потвърди показанията на Дуейн, че са избягали, не защото са стреляли, а защото не са искали да ги заварят на мястото на сбиването.

— Достатъчно, за да се замислят заседателите.

— Надявам се — Алек най-сетне избра един компактдиск. В стаята зазвуча музика от Дебюси.

Кейтлин се заслуша, обзета от странна меланхолия.

Алек не седна до нея на дивана, а на креслото до камината. Пиеше кафето си с някакво отчуждено, почти студено изражение.

— Какво те тревожи, Кейти? — запита я тихо той.

Смутена от мислите си, тя пламна цялата, но си спомни, че честността лежи в основата на приятелството им и отвърна:

— Може да ти се стори егоистично, но изпитвам ревност към бъдещата ти съпруга. Твоята близост ми е много приятна, Алек. След като се ожениш, в моя живот ще се открие голяма празнина.

Ако очакваше да започне да я разубеждава и да ѝ казва, че нищо няма да се промени, лъжеше се.

— Да — съгласи се той. — Нещата много ще се променят, след като се ожения — после учтиво добави: — Но, разбира се, ние ще си останем приятели.

— Не такива, каквито сме сега — отвърна Кейтлин. — На съпругата ти няма да ѝ е приятно да се отбивам тук на кафе и да търся съчувствие, след тежък ден в агенцията.

— Права си. Ще ми липсват чудесните мигове, които сме имали заедно, Кейти, но вече съм в онзи период от живота си, когато разбирам, че успешната кариера и широкият кръг познати не са достатъчни, за да се спася от самотата. Вече съм готов да се посветя изцяло на някоя жена, независимо от онова, от което ще трябва да се откажа — той се усмихна криво. — Естествено изпитвам чувството, че се каня да се хвърля от висока скала без парашут, но въпреки това съм готов да го направя. Уморих се от пламенни срещи, които не водят до нищо. Уморих се да не обръщам внимание на най-дълбоките си чувства от страх да не направя грешка. Имам нужда от жена, която е готова да се свърже искрено с мен. Уморих се от тайни, Кейти. В края на краищата, те винаги са разваляли моето приятелство с някого.

Той не можеше да си представи колко дълбоко я нараняват неговите думи. Кейтлин все пак се осмели да се възпротиви:

— Но нашите отношения са наред, Алек! Не мога да си представя по-честно приятелство от нашето!

— Лъжеш се — отвърна той с леко уморен глас. — За хора като нас двамата, Кейти, които се познават от толкова отдавна, най-удивителното е, че потуляваме много неща, че имаме безброй тайни, които крием един от друг.

Ако Алек бе ѝ ударил плесница, Кейтлин нямаше да остане толкова шокирана.

— Ти може би смяташ така — отвърна тя с разтреперан глас, — но аз нямам абсолютно никакви тайни от теб, Алек! Нито една-едничка!

— Не е така! Мога да спомена поне десетина теми, по които никога не сме разговаряли. Повечето от тях са изключително важни.

— Хайде, посочи една.

Той дълго не сваляше замисления си поглед от нея.

— Добре — каза накрая. — Кейтлин, ти девствена ли си?

Тя отвори уста, но не бе в състояние да произнесе и дума. Едва след малко успя да проговори:

— Но това не е тайна! Няма нищо общо с тайните. Моят сексуален живот е нещо крайно лично, нещо, което не е необходимо да разискваме помежду си.

— Но е важно за един мъж, който се среща толкова често с една жена, не си ли съгласна?

Тя поклати глава.

— Нашата връзка се основава на дълго приятелство, а не на... физическо привличане. Ние сме приятели, а не любовници.

— Кейти, дори и приятели разговарят от време на време за секс, а ние никога не сме го правили. Този въпрос е табу за нас. Обясни ми, защо?

Тя се размърда неспокойно на мястото си.

— Може би, защото всички говорят за това, а искрено казано, на мен ми се струва, че този въпрос е донякъде скучен.

— Надценявам секса — това ли искаш да кажеш?

— Някои хора му отдават значение... — отвърна внимателно тя.

— Но не и ти.

Кейтлин сви рамене.

— Проучванията показват, че след двугодишен брак, женените двойки рядко се любят повече от три пъти седмично. Но всяка седмица прекарват заедно средно по стотина часа. Нека предположим, че любенето им отнема три часа от времето. Това означава, че им остават цели деветдесет и седем часа седмично, през което време намират други общи неща. При тази статистика, можеш ли да кажеш къде стои по значимост сексът?

— Статистиката показва, че една трета от децата в югоизточната част на щата Колумбия са страдали от недोхранване през миналата година. Този факт е обезпокоителен, но той помага ли ти да разбереш как се чувства една майка, която няма с какво да нахрани децата си на обяд? Статистиката няма предвид емоционалната страна на въпроса, Кейти, и точно поради тази причина тя много често подвежда. Твоята статистика не показва относителната важност на онези три часа, посветени на любов, в сравнение с деветдесетте и седем часа, определени за спане или пране.

— На мен не ми е необходима никаква статистика, за да разбера, че важността на секса се преувеличава. Обзалагам се, че онази семейна двойка, която има общи интереси в бейзбола или музиката запазва брака си по-дълго от онази, чиито интерес е насочен главно към секса.

— А какво ще кажеш, ако тази двойка се интересува както от бейзбола, така и от секса? — подхвърли тихо Алек.

Нервното напрежение бе завладяло дотолкова Кейтлин, че не можеше повече да седи спокойно на едно място. Тя скочи и започна да кръстосва стаята.

— Вече не те разбирам, Алек. През последните няколко дни ми поднасяш изненада след изненада.

— В такъв случай напълно си приличаме — отвърна той. — Най-сетне си разбрала, че не ме разбираш, а аз признавам, че не те разбирам от деня, в който се сгоди за Дейвид Уолъс. През миналия месец май ще станат четири години оттогава, в случай, че си забравила.

Сърцето на Кейтлин заби неоправдано бързо.

— Никога не съм прикривала факта, че моят годеж с Дейвид Уолъс се оказа ужасна грешка!

— А защо се оказа грешка? Изглеждаше приятен мъж.

— Сгодих се за Дейвид, за да угодя на семейството си, а не защото бях влюбена в него. Моите сестри и родителите ми много го харесваха. Единственият проблем се състоеше в това, че аз не желяех той да ми става съпруг. Когато пожелах да развалим годежа, много го нараних. Сега се чувствам виновна за поведението си — тя се обърна към него и рече с обвинителен тон: — Но всичко това ти е известно, Алек! Не си ли спомняш, че плаках на твоето рамо, когато реших да развалим годежа?

— Спомням си много добре — отвърна той. — Но трябваше да чакам цели три години, за да признаеш истината, поради която развали годежа си с Дейвид.

Кейтлин го погледна смутено и потри чело. Почувства, че започва да я боли главата.

— Съжалявам. Не разбирам какво искаш да кажеш.

— В деня, в който Дейвид се ожени за Кърстин Стайнбек, ти напусна техния прием и дойде при мен. Прекара цялата нощ в моя апартамент. Седяхме в същата тази стая и говорихме непрекъснато в продължение на десет часа. И знаеш ли кое бе най-удивителното? През цялото това време нито един от нас двамата не спомена за годежа ти с Дейвид. Така че, нека не се заблуждаваме, отношенията ни не са съвсем честни и открити.

— Никога не си ме питал за чувствата ми към него! Оттогава, до ден-дневен, дори не си споменава името му!

— Онази нощ, в деня на сватбата на Дейвид, ти търсеше при мен утеха, Кейти. Утеха и съчувствие. И все още искаш същите тези неща. Знам правилата. И тогава, и сега. Не ми бе позволено да се интересувам от Дейвид. На нас двамата не ни е позволено да засягаме интимните си чувства. Така успяваме да запазим нашето приятелство.

— Защо говориш така? Не съществуват никакви правила! — заяви разпалено тя. — За бога, Алек, използваш отделни незначителни случки и ги раздухваш. Преувеличаваш, скъпи!

— Ако наистина го вярваш, тогава мненията ни по отношение на това кое е важно и кое не, се разминават. Изминаха осемнадесет месеца от сватбата на Дейвид. Осемнадесет месеца, в продължение на които ние, според теб, си оставаме най-добри приятели, между които не съществуват никакви тайни. И въпреки това, аз все още не зная защо неговата сватба те разстрои толкова много. В края на краищата, ти беше тази, която развали годежа. Той не те е притеснявал ни най-малко. Да не би да си очаквала да остане неженен цял живот и вечно да страда?

— Разбира се, че не — тя мълча дълго време, след което продължи: — На никого още не съм го казвала. Всъщност самата аз нямам желание да призная този факт, дори пред себе си. Не женитбата на Дейвид ме разтревожи, а нещо много по-дълбоко. Когато го видях с Кърстин и разбрах колко са влюбени един в друг, си признах, че самата

аз вероятно никога няма да бъда щастлива. И от това ме заболя много повече, отколкото очаквах. Винаги съм твърдяла, че държа на кариерата си и водя независим живот, но дълбоко в себе си изпитвам тайната вяра, че някъде из широкия свят все трябва да има някой мъж, който ще ми вземе ума и ще превърне живота ми в рай.

— И този мъж не се оказа Дейвид.

— Не. Дори още по-зле. Когато Дейвид се ожени, ясно осъзнах, че никога няма да намеря този мъж.

Алек приближи и постави нежно ръце на раменете ѝ.

— И защо не?

— Защото не мога да се влюбя — призна тя. — Дейвид бе последният от дългата поредица мъже, които ми харесваха, но в които никога не успях да се влюбя истински. Той бе най-приятният и най-милият мъж, който съм се надявала да срещна някога. Искаше ми се да го обикна, но просто не успях. Светът не тънеше в омая, когато ме поглеждаше. Дявол да го вземе, през по-голямата част от времето дори не забелязвах дали ме гледа, или не. Когато ме целуваше... — тя не знаеше дали да се смее, или да плаче.

— Когато те целуваше... — подкани я Алек.

Кейтлин се видя принудена да признае унизителната истина.

— След като ходихме около два месеца, осъзнах, че докато Дейвид ме целуваше, аз обмислях плановете си за следващия ден. Затварях очи и си представях как ще протекат заплануваните срещи, а в това време Дейвид изливаше сърцето и душата си в ласки. След като осъзнах напълно всичко това, реших, че трябва да развалим нашия годеж.

Алек се засмя и тя поклати печално глава:

— Честно казано, Алек, никак не е смешно. Отдавна си мисля за всичко това и стигам до извода, че сигурно имам някакъв объркан ген, че ми липсва някакъв хормон или нещо подобно. Когато видя някоя истински влюбена двойка ме обзема завист, защото самата аз не мога да си представя дори какво чувстват.

— За жена с объркани гени, Кейти, сигурно ще ти бъде приятно да чуеш, че изглеждаш напълно нормална. Всъщност изглеждаш великолепно!

— Благодаря ти за съчувствието, Алек. Истината обаче е, че вече съм на двадесет и осем, а никога досега не съм изпитвала онова

безумие любов, което изглежда всеки е изпитвал, дори преди да е навършил двадесет. Още когато бяха в пети клас, моите сестри вече бяха същински ветеранки в романтичните преживявания. Аз обаче никога не успях да разбера, че е трябвало да се влюбя до уши в Томи Уинкълър, понеже непрекъснато ме дърпаше за плитките.

— Кейти, мила, поне веднъж си била влюбена, спомни си! Нима си забравила драматичното ни състълкновение на брега на онова езеро, когато заяви, че си влюбена в мен?

— Единственият път, когато хлътнах истински, но тогава бях съвсем млада — съгласи се Кейтлин. — Забравил си обаче нещо много важно.

— И какво е то?

— За по-малко от половин час ти успя да охладиш пламенното ми увлечение. Знаеш ли, на сватбата на Дейвид разбрах, че никога няма да успея да се влюбя дотолкова силно, че да се омъжа.

— Хайде, Кейти, все още си млада за подобни прибързани изводи.

— Да се влюбя в някой, е почти изключено в близко бъдеще — поклати глава унило тя.

— Не изкушавай съдбата! Всички поети твърдят, че най-странното нещо, когато става дума за любов, е това, че много често те спохожда най-неочаквано. Преди да си осъзнала какво става, и започваш да изпитваш любовна мъка.

В смеха ѝ прозвуча тъжна нотка.

— Не зная как е станало, Алек, но вероятно някога съм била имунизирана против това сърдечно заболяване.

— Е, добре. Може би никога няма да се влюбиш до полуда, но това съвсем не означава, че няма да намериш някой, който би станал твой съпруг и добър баща на децата ти.

Кейтлин почувства, че се изчервява.

— Може и така да е. Но по природа съм романтична и не мога да си представя, че бих споделила живота си с някой мъж, освен ако не съм истински влюбена в него.

— Тогава положително не одобряваш решението ми да си намеря съпруга чрез вашата агенция. И двамата знаем, че едва ли ще се влюбя в някоя от вашите кандидатки.

— За различните хора, бракът означава различно нещо — отвърна тя. — Ти си мъж. Вероятно да се влюбиш, не е чак толкова важно за теб. В края на краищата, твоят живот сигурно няма да се промени толкова, колкото този на твоята съпруга.

— Любовта е важна за мен — рече той и погледът му помръкна. — Струва ми се, че до известна степен ние двамата си приличаме...

Кейтлин беше толкова улисана в разговора, че не забеляза колко близо са застанали един до друг. За нейна изненада, телата им почти се докосваха. Алек я бе прихванал леко през кръста и допирът на ръцете му я накараха внезапно да почувства топлина и неосъзнато безпокойство. Чу се да пита:

— Алек, влюбвал ли си се някога?

— Много отдавна...

Той не каза нищо повече и тя му подсказа:

— С Джени Дрексъл, нали, медицинската сестра?

— Не. Както ти казах, между Джени и мен нямаше нищо, освен някакъв отчаян изблик на страст — Алек се загледа някъде в далечината. Явно си спомняше за нещо, което все още властваше над него. — Имаше и друг случай... Трябва да е било преди около четири години, когато се влюбих в нея.

— Но не ти е провървяло, така ли?

— Точно така.

Гърлото на Кейтлин внезапно пресъхна. Тя едва успя да си поеме дъх и преглътна с мъка.

— Струва ми се точно по това време майка ти ми намекна, че може би ще се жениш. Но никога не ми е споменавала нечие име... После аз се сгодих за Дейвид и дълго време след това не те виждах.

— Всъщност семейството ми така и не научи цялата история. Бях много влюбен, но момичето реши да се омъжи за друг.

— Много съжалявам, Алек! Говориш така, сякаш още те боли.

— Да, но се научих да се справям с положението. Невинаги можем да имаме онова, което най-много ни се иска.

Алек я стисна силно за пръстите, после, за голямо нейно изумление, обърна ръката ѝ и целуна дланта ѝ.

— Повярвай ми, Кейти! Двадесет и осем години не са възраст, в която не можеш да се влюбиш — каза тихо той. — Може би трябва да разрушиш стените, с които си се обградила...

Двамата продължаваха да стоят смущаващо близо един до друг. Кейтлин почувства как в нея трепна копнеж. Странно непознато за нея чувство, от което искаше да се отърве, но не можеше.

Алек се наведе и потърси устните ѝ. Кейтлин притвори очи. Но сега не мислеше за утрешните си служебни ангажименти, не мислеше за нищо друго, освен може би за това, че Алек не я целува като Дейвид, нито пък като конгресмена от Кентъки или заместник-директора на Смитсъновия институт.

Той я прегърна силно през кръста. Дълбоко стаения ѝ копнеж отново пламна и след миг буйно се разгоря.

Кейтлин се остави в ръцете му и скоро пламъците на големия пожар ги обгърнаха.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дот погледна часовника си.

— Почти пет и половина е — каза тя. — Освен това е петък, тринадесето число. Какво се е случило със Сам? Как така пропуска златната възможност да ни предскаже поредното надвиснало над компанията бедствие?

— Излезе — отвърна Кейтлин. — Отиде на летището да посрещне дъщеря си. Нали знаеш, че се връща днес от Европа.

— Тогава не е чудно, че тук е толкова тихо. Щом Сам вече е излязъл, по-добре и аз да се омитам веднага вкъщи, преди пък ти да си избухнала за нещо.

— Толкова зла ли съм била през тази седмица? — трепна Кейтлин.

— Е, не чак толкова. Вероятно не по-лоша от лъв, страдащ от зъбобол.

— Боже Господи, Дот, нищо ли не са те научили в училището за секретарки? Никога не бива да си откровена докрай със своя шеф. Винаги трябва да се стремиш да успокояваш разклатените му нерви. Сега имам нужда от малко съчувствие. Седмичката беше много тежка.

— Точно така. Видях, че честите телефонни обаждания на Мишел Моро бяха начело в твоя списък от проблеми. Ако не искаш тя да се омъжи за твоя готин приятел, адвокатата де, защо тогава им уреди довечера среща?

— Вечерята на Мишел с Алек не е причина за лошото ми настроение — възмути се Кейтлин. — Разбира се, че не е. Защо пък трябва да е?

— О, не ми ги разправяй тия на мен!

— Естествено е тяхната среща да ме вълнува. Това е първата положителна стъпка от един интересен проект...

Вратата на кабинета се отвори с трясък и Сам се втурна вътре. Бялата му коса стърчеше около голото теме като ореол.

— Гумата на колата ми е спукана, а няма и такси! Джоди пристига и аз няма да мога да я посрещна!

Кейтлин погледна часовника си. Пет и половина. Двете с Дот се спогледаха усмихнати.

— Не се тревожи, Сам. Джоди е достатъчно разумна и ще се оправи — утеша го Кейтлин, докато той посягаше към телефона. — С кои аеролинии пътува? Ще изпратим съобщение, че си тръгнал за аерогарата, да те изчака при мястото за получаване на багажа. Междувременно ще се обадя за такси. Убедена съм, че след двадесетина минути колата ще пристигне, независимо, че е петък вечер.

— На аерогарите никога не предават съобщения за пътниците — отвърна мрачно Сам. — Джоди ще тръгне, преди да съм успял да се добера дотам. Знаете какво е движението в петък вечер.

Той изглеждаше необикновено потиснат.

Кейтлин стана от бюрото си, заобиколи го и погледна Сам.

— Какво всъщност се е случило, Сам? Дъщеря ти е сериозно младо момиче, току-що завършило с отличие колеж. Няма нищо да й стане, ако я посрещнеш с някоя и друга минута закъснение.

— Джоди е още малко момиче! — прогърмя гласът на Сам по познатия им начин. — Нещо повече, това момиче съвсем си е загубило ума!

— Аха — обади се Дот, — сега разбирам. Пак си се скарал с нея. Не се опитвай да отричаш! Божичко, когато децата ти са в чужбина, трябва да ти забраняват да им се обаждаш по телефона.

Бузите на Сам почервеняха.

— С Джоди малко се поскарахме наистина — призна той.

— Колко малко? — запита строго Дот.

Сам смръщи вежди.

— Ако не отида точно навреме на аерогарата, тя ще си помисли, че въобще няма да я посрещна. Тогава как ще разбере къде е отишла? — Сам скръсти ръце. — Миналата седмица се опитах да й наляя малко ум в главата, а тя взе, че ми затвори телефона. Не разбирам какво им става днес на тези деца. Вече е на двадесет и две, носи три обици на едното си ухо и си въобразява, че знае повече от един петдесет и осем годишен мъж...

— Ще ми разкажеш тази сълзлива история, докато пътуваме към аерогарата — прекъсна го бързо Дот. — Аз ще те закарам.

— Ти ли? — закръгленото лице на Сам се изкриви в благодарствена усмивка. — Благодаря ти, Дот! Много ти благодаря. Никога няма да го забравя. Наистина съм ти задължен...

— Спомни си думите, когато раздаваш премиите за Коледа — отвърна намусено Дот. — И следващият път, когато дъщеря ти замине за чужбина, не ѝ се обаждай по телефона, ако не си в добро настроение.

— Няма вече да ходи в чужбина! — изкрещя Сам. — Ако си мисли, че ще ѝ позволя да изучава мухата цеце в Африка или някоя подобна друга глупост, жестоко се лъже! Била биолог! Защо не стане тогава преподавателка като сестра си? Тя няма нужда от пари. Трябва да се помъчи да намери някой приятен млад мъж, да се омъжи за него и да се установи близо до Вашингтон.

— А не можеш ли да ѝ кажеш лично всичко това, когато се видите, вместо да ѝ крещиш по телефона? — запита го мило Дот. — Хайде, Сам, престани да говориш и да тръгваме. Искам обаче да ми обещаеш, че няма да започнеш да се караш на Джоди още с посрещането, в противен случай, се отказвам да те закарам до аерогарата. Всеки, който се качва в колата ми, трябва да има подходящо държание.

Кейтлин гледаше удивена как Сам кротко обеща да бъде самият ангел на смирението и последва Дот. В такива моменти се питаше дали наистина разбира мъжете. Кой можеше да си помисли, че Дот е в състояние да успокои избухливия Сам с такава лекота?

Тя се върна на бюрото и поднови работата си. След малко погледна часовника. Пет и половина. След около два часа Алек и Мишел щяха да се срещнат за първи път. Как ли щеше да се облече Мишел? Ако се вслушаше в съвета на Кейтлин, не биваше да носи нищо претенциозно. Алек не обичаше официалности.

Помъчи се да прочете няколко документа, но нищо не ѝ влизаше в главата и накрая се отказа. Мислите ѝ се рееха другаде, далеч от работата. Нямаше вече желание да търси бавачка за децата на главния редактор на „Вашингтон Пост“. Не ѝ се искаше и да търси кандидати за различните им клиенти. Поради някаква необяснима причина, не желаше да мисли и за експедитивната и привлекателна Мишел Моро.

Единствено ѝ се искаше да си спомня за миналия понеделник вечер и за онова, което изпита, когато Алек я целуна...

„Страхотно“ бе думата, която изплува в съзнанието на Кейтлин. Когато Алек я целуна, тя изпита чувството, че се спуска главоломно по най-стръмния участък с влакчето на ужаса. Но тя не изпита само страх. За няколко удивително прекрасни секунди тялото ѝ се изпълни с живот и потръпна от шока на многото нови усещания. Докато се намираше в прегръдките на Алек, целият свят сякаш придоби нов смисъл за нея и тя трепна от това откритие. После го изтласка от съзнанието си и стисна устни. Възбудата ѝ обаче премина в паника...

Алек не се опита да я прегърне отново или да поднови целувката си. Вместо това остана да стои съвсем спокойно, като я наблюдаваше. Просто я наблюдаваше със сините си очи и не отронваше дума.

— Защо го направи? — го запита тя накрая, само и само да наруши тишината.

Той не се усмихна, нито се извини. Погледът му дори не трепна.

— Защото го желяехме и двамата. Желяехме го от доста време.

— Не и аз! — отвърна тя веднага с пълна убеденост. — Алек, ние сме приятели, а това не бе приятелска целувка.

— Не — съгласи се той. — Наистина не беше.

В думите му отново не пролича никакво извинение. Тя му обърна гръб. Разгневи се на мъжа, чиято целувка я накара да изпита всички тези нови за нея усещания.

— Трябва да си вървя — му каза, след което погледна часовника си. — Късно е.

— Може би не чак толкова.

— Наближава полунощ.

— Така е.

Решена да преодолее странната си гордост, която изпитваше, Кейтлин се обърна към Алек с думите:

— Благодаря ти за кафето и за шоколада. Както вече казах, късно е и трябва да тръгвам.

— Знаеш, че винаги си добре дошла тук. Твоята компания ми е приятна.

Внезапно ѝ се стори, че той се забавлява. Облече се бързо и си тръгна.

Когато се прибра, си даде сметка, че гневът ѝ е неуместен. Една целувка в днешните модерни времена, каквато и да е целувка, не означаваше кой знае какво. Тази констатация обаче не промени отношението ѝ към случилото се. По-странното бе това, че гневът ѝ не премина и през следващите няколко дни. Той продължаваше да я измъчва.

И сега, когато си спомни целувката на Алек, тя отново почувства как я пронизва стрелата на съмнението и неудовлетворението.

Кейтлин реши повече да не работи, прибра преписките си в шкафа и се приготви да се отбие в спортния клуб и да поиграе аеробика. Енергичните упражнения може би щяха да ѝ помогнат да се отърси от меланхолията на петъчната вечер.

Вратата на асансьора се отвори, точно когато излезе в коридора. С уморен, но щастлив вид, Алек ѝ махна с ръка.

— Здравей, Кейти! Тъкмо теб търсех.

— Ето ме — не каза нищо повече, понеже дъхът ѝ внезапно секна, а не ѝ се искаше Алек да забележи странното ѝ състояние.

Той обаче веднага го долови.

— Гласът ти нещо е пресипнал. Да не си настинала?

— Не, нищо ми няма. Великолепно се чувствам.

— Добре.

Хвана я за ръка и двамата влязоха в асансьора. Кейтлин едва се въздържа да не издърпа ръката си. Вратата плавно се затвори и сърцето ѝ лудо заблъска в гърдите. Той стоеше толкова близо до нея, че долавяше миризмата на екзотичния му одеколон. За миг изпита безумно желание да склони глава на рамото му. За щастие, разумът ѝ надделя.

Изпита облекчение, когато вратите на асансьора се отвориха и излязоха навън.

— Тази вечер излизаш рано от работа, часът е едва шест.

— Имам среща — отвърна тя, което донякъде отговаряше на истината. Заниманията ѝ по аеробика в седем часа можеха да минат и за среща.

— Да не отиваш на някое приятно място?

Миналата седмица би му казала истината без ни най-малко колебание, но след вечерята им при Мама Мария, Кейтлин разбра, че старата им близост вече е изчезнала. Бе се появило някакво

напрежение, с което нямаше представа как да се справи. Ето защо се усмихна престорено весело и избегна прекия отговор.

— О, обичайните ми ангажименти в петък вечер. А ти, Алек? Произнесоха ли вече присъдата по делото на Дуейн Джоунс?

— Да, произнесоха я. Съдът призна Дуейн за невинен. Знаменито, нали?

— Прекрасно! Поздравявам те с победата, Алек.

— Седмицата се оказа много успешна. В делото на Дуейн Джоунс възтържествува правдата, а довечера ще се срещна с жената, която може би ще ми стане съпруга. Струва ми се, че тази вечер трябва да празнуваме.

— Радвам се за теб — Кейтлин се стресна от киселия тон, с който изрече последните думи, но смело срещна погледа на Алек. Почти веднага съжали — стомахът ѝ нервно се сви. — Готов ли си за срещата с Мишел?

— Обръснах се, взех си душ и се издокарах — усмихна се той. — Не усещаш ли новия ми одеколон? Продавачката ме увери, че ще подлуди жените — той се наведе към нея. — Съгласна ли си?

Кейтлин преглътна.

— О, не съм аз тази, която се надяваш да съблазниш!

— Така е, но продавачката ми обеща, че успехът ми е гарантиран сто процента — засмя се Алек. — Дали да не си поискам обратно парите?

Жизнерадостното му държание помрачи още повече лошото настроение на Кейтлин. Внезапно усети изблик на негодувание. И най-дебелокожият глупак можеше да забележи искрите на напрежение, които изпускаха очите ѝ. А Алек не бе нито дебелокож глупак, нито нечувствителен. Но тази вечер, изглежда оставаше сляп и глух за нейните отчаяни сигнали.

Докато прекосяваха улицата, Алек я прегърна приятелски през раменете, но пак не забеляза как цялото ѝ тяло се напегна.

— Хайде да пийнем набързо по нещо в бара на Хогън — предложи той. — Искам да ти покажа подаръка, който купих на Мишел. Тъкмо ще ми кажеш дали е подходящ.

— Всъщност не разполагам с много време...

— Така ли? Да се откажем тогава от питието. Хвърли поне един поглед и ми кажи мнението си — Алек спря пред бара и бръкна в плик

с надпис на един от най-скъпите бижутерийни магазини на града. Извади някаква тъмносиня кутийка и отвори капака. — Какво ще кажеш?

В бледосиня коприна бе поставена изящна кристална миниатюра на принцеса.

— Харесва ли ти? — запита Алек с леко тревожен глас. — Смяташ ли, че подаръкът ми ще й допадне?

— Прекрасна е. Убедена съм, че Мишел много ще я хареса.

— Успокоих се — въздъхна Алек. — Първите впечатления са много важни, не си ли съгласна? Забелязал съм, че когато една жена си изгради известна представа за някой мъж, практически невъзможно е да я промени. Да вземем нас двамата например. Съседи и приятели сме от детинство. Не си представям какво би могло да развали нашето приятелство, а ти?

Преди седмица Кейтлин щеше да отвърне, че нищо не е в състояние да навреди на приятелството им, но сега всичко се бе променило.

— Нашите приятелски отношения не са същите — отвърна тя. — Промениха се от момента, в който ми каза, че имаш намерение да се жениш.

Алек я погледна. За първи път през тази вечер, той не се усмихна.

— Не допусках, че ще проявиш такава искреност и ще го признаеш — рече тихо той. Затвори рязко кутийката и я пхна обратно в плика. — Надявам се, че не си забравила за утрешната ни среща, Кейти. Нали ще празнуваме твоето повишение? Ще те взема от къщи в осем.

— Нали седмицата ти е много заета? Тази вечер ще танцуваш с Мишел Моро, утре с мен...

— Знаеш ли, никога не сме танцували с теб. Как сме могли да пропуснем?

— Случайност! — сви рамене Кейтлин.

— Да, сигурно е така.

Алек забеляза на близката пресечка такси и махна. След няколко секунди колата спря до тях. Той се засмя и преди да влезе в таксито, се обърна към Кейтлин:

— Видя ли? Намерих си такси само с едно щракване на пръсти. Положително ми върви! Стискай ми палци, Кейти. Като се срещнем утре, може вече да съм сериозно влюбен!

Той не дочака отговора ѝ.

Прекрасно, каза си унило тя. Просто прекрасно! Точно от това имах нужда, за да прекарам чудесно уикенда. Така ми се пада, по време на цялата вечеря Алек Удуърд да ми разказва как се е влюбил в Мишел Моро и каква чудесна съпруга ще излезе от нея.

— Мишел притежава удивително чувство за хумор — разказваше ѝ Алек на следващия ден. — Това качество наистина е важно за една съпруга, не мислиш ли? Смяхме се през цялата вечер. Казах ли ти го вече?

— Повтори ми го няколко пъти — опита се да се засмее Кейтлин. — Вече ми каза, че е красива, интелигентна, превъзходна професионалистка, с чудесни перспективи — тя остави приборите си. Нямахше повече желание да опита от шоколадовата торта, която си бе поръчала за десерт.

— Съжалявам, че се повтарям, но искам да знаеш колко добре се забавлявахме снощи с Мишел. Трябва да настояваш пред Сам да осъществите плановете си за откриване на отдел за запознанства във вашата компания. Ти очевидно имаш дарба за подобна работа.

— Разбрахте ли се? Двамата... Двамата с Мишел решихте ли да сключите брак? Би било... голяма новина. Искам да кажа, че за мен това е новина от професионална гледна точка. А също и за теб лично, разбира се...

Алек отново се засмя. Цялата вечер се смееше непринудено.

— Слушай, Мишел и аз имаме нужда да се опознаем малко по-добре, преди да вземем подобно важно решение. Ако трябва да съм откровен с теб, ще ти кажа, че чакам с нетърпение следващата среща.

Кейтлин посегна към чашата с вино.

— И кога ще се състои тя?

— Утре. Ще ходим в зоологическата градина.

— Прекрасна идея.

— Мишел има желание да види новороденото горилче. Тя обожава бебетата. Изгаря от желание да има колкото се може по-скоро

деца. Аз също.

— Жените са принудени да правят огромни жертви, за да отгледат децата си...

— Така е, но помисли си само какво голямо удовлетворение носи всичко това! Искаш ли да танцуваме?

— Да танцуваме ли? — тя погледна няколкото двойки, които бавно пристъпваха по дансинга. — Съжалявам, Алек, обичам ритмична музика.

— Тогава ще те заведа на друго място. Съвсем наблизо има дискотека.

— Да вървим тогава.

Алек спря колата на паркинга пред жилището на Кейтлин. Тя се размърда сънливо на мястото си.

— Трябва ли да ставам?

— Само в случай, че искаш да слезеш от колата.

— Мисля, че трябва малко да поспя — тя погледна часовника си.

— Четири часа сутринта! Не е чудно, че ми се спи.

— Нощта мина неусетно, нали?

— Да, не съм се забавлявала така от години. Как не съм знаела, та ти си фантастичен танцьор!

— Дори моето семейство не е посветено във всичките ми тайни. Но и ти беше чудесна.

— Утре ще ме болят всички мускули — изохка тя.

Двамата слязоха от колата и се качиха до апартамента на Кейтлин.

Алек я погледна някак странно.

— Лека нощ, Кейтлин, приятни сънища.

Тя повдигна лице и устните ѝ докоснаха неговите. За миг той не направи нищо. После ръцете му я обгърнаха и я притеглиха. Целува я дълго и страстно.

Главата на Кейтлин се завъртя, тялото ѝ се наелектризира. Познатият страх сви стомаха ѝ отново и я обзе паника. Но Алек продължи да я държи в обятията си.

— Беше толкова прекрасно, Кейти! — промълви той. — Целуни ме отново. Имам нужда от твоите целувки.

Ако тя беше достатъчно разумна, трябваше веднага да се отдръпне. Ако бе достатъчно разумна, трябваше да му напомни, че сутринта е длъжен да заведе Мишел в зоологическата градина. Но сега тя изобщо не разсъждаваше разумно. Като същинска глупачка, го целуна отново. Дори пожела целувката им да продължи цяла вечност.

Накрая разумът ѝ надделя и тя се отдръпна.

— Не биваше да го правим — прошепна. — Алек, ние сме приятели, а приятелите не си разменят такива целувки.

— Права си — отвърна замислено той. — В тази целувка нямаше нищо приятелско.

Кейтлин го погледна. Вместо познатото от детинство момче, видя един тъмен, силен и изпълнен с желание непознат. Студена вълна обля тялото ѝ и тя направи онова, което трябваше да направи още преди пет минути. Избяга.

ПЕТА ГЛАВА

Срещата на Кейтлин с Ричард, заместник-директора на Смитсъновия институт, не се оказа успешна. Дали защото бе изморена или защото я бе обзело необичайно критично настроение, неговата компания ѝ се стори безкрайно скучна. Тя установи, че все по-често и по-често си мисли как ли са прекарвали Алек и Мишел в зоологическата градина вчера. Искаше ѝ се тя да бе прекарала следобед с него в смях и шеги, както едно време.

Телефонът иззвъня. Кейтлин се стресна и се отърси от замечтаността си. Време бе да се върне на земята.

Беше понеделник сутрин и се намираше в кабинета си, а пред нея стояха купчина съобщения за телефонни разговори, на които трябваше да отговори, както и безброй папки.

Обаждаше ѝ се японският посланик. Звънеше ѝ лично да ѝ изкаже благодарността си за иконома, който му бе изпратила. Сега я молеше да му намерят също толкова квалифицирана бавачка за неговите внуци, които пристигали през следващия месец.

Кейтлин му обеща да положи максимални усилия.

Тя успя да се съсредоточи в работата си, отговори на всички телефонни повиквания, свърза се с три надеждни бавачки и намали чувствително купчината от преписки.

Късно следобед тъкмо се чудеше с кой по важност от следващите въпроси да се заеме, когато Алек влезе без предупреждение в кабинета ѝ.

— Дот я няма — обясни той. — Можеш ли да ми отделиш няколко минути?

— Разбира се. Сядай — Кейтлин внезапно почувства как страните ѝ пламват. Усмихна се с надеждата, че Алек няма да забележи промяната в обичайното ѝ поведение. — Днес имам успешен ден и наваксах голяма част от закъснението си. Какво ново при теб?

— Хаосът при мен сега е още по-голям. Леон Маркузо ме помоли да поема защитата му.

— О! Чудесно!

Леон Маркузо бе световноизвестен пианист, обвинен в убийството на неговата приятелка, докато съпруга му е спала в съседната спалня. Около неговия случай се бе вдигнал страхотен шум. Кейтлин си представи какъв голям интерес ще предизвика в средствата за масова информация новината, че Маркузо е сменил своя адвокат.

— Смяташ ли, че ще се справиш с това дело?

— Няма да бъде лесно, но ще направя всичко, което е по силите ми. Всъщност не съм дошъл заради делото на господин Маркузо. Искam да ти съобща новините около Мишел.

Кейтлин не долови нищо определено в изражението му, но усети как сърцето ѝ заблъска в гърдите. Дали не идва да ѝ съобщи намеренията си за скорошен брак? Възможността Алек да се ожени за Мишел Моро предизвика такъв ураган от емоции у нея, че ѝ бе трудно да си го обясни. Измина доста време, преди да отпусне ръце и да успее да се усмихне.

— Надявам се, че всичко върви гладко. Как мина вчера разходката в зоологическата градина?

— Много приятно. Колкото повече опознавам Мишел, толкова повече ми харесва. Прекрасна е!

В очите на Кейтлин Мишел не изглеждаше чак прекрасна, но при всяко споменаване на нейното име, Алек засияваше. Тя скочи от мястото си, прекоси бързо кабинета и затвори едно чекмедже, колкото да направи нещо. Когато почувства, че отново е в състояние да контролира гласа и усмивката си, се обърна към Алек.

— Почакай да отгатна — каза тя с престорена веселост. — Дошъл си да ми връчиш чек.

— Чек ли?

— За успешно приключената сделка — тя преглътна. — Предполагам искаш да ми съобщиш, че двамата с Мишел възнамерявате да се ожените.

Кейтлин неочаквано изпита чувството, че Алек остана разочарован. Но лицето му след миг придоби обичайното си изражение и тя не бе сигурна в това.

— Не — отвърна той след кратко мълчание. — Страхувам се, че въобще няма да се оженим. Всъщност току-що се връщам от

аерогарата, където закарах Мишел. В този момент тя вече лети за Париж.

— За Париж?! Но защо? Та нали се завърна в Щатите само преди две седмици!

Обичайната чаровна усмивка отново разцъфтя върху лицето на Алек.

— Очаквах да се изненадаш. Всичко е заради предишния ѝ съпруг. Потайният и непредполагам Филип.

— Та нали заради него е напуснала Париж. Искала е да се махне по-далече от него и да забрави, че някога е била омъжена.

— Чувствата ѝ обаче се оказаха много по-дълбоки. Забелязала ли си, че емоционалният свят на хората е много по-сложен, отколкото изглежда? Вчера Мишел ми призна, че все още обича Филип. Всъщност била луда по него.

— Какво? Когато разговарях миналата седмица с нея, не даваше и пет пари за него.

— Може би не си я накарала да ти се довери напълно — промълви Алек. — Ти си преценявала нейните умения, докато аз се опитвах да разбера що за човек е. Освен това, аз съм в същото положение и ми беше по-лесно да разпозная признаците на влюбената жена. Долових го още при първата ни среща в петък вечерта, а след като прекарахме няколко часа заедно в неделя, бях вече сигурен в това.

Каква бъркотия, помисли си Кейтлин. Защо Мишел не каза, че е още е влюбена в предишния си съпруг, преди да започне да се среща с Алек? Докато си задаваше този въпрос наум, Кейтлин призна, че новината напълно я бе изненадала. Бе чувала, че подобно странно поведение е характерно за хора, обзети от любовни терзания и страсти. Тъй като самата тя не бе се влюбвала никога, емоционалният хаос, в който изпадаха влюбените, непрестанно я удивяваше.

Помъчи се да подреди обърканите си мисли. Надяваше се Алек да не е особено разочарован от неуспеха си с Мишел, макар и да подозираше, че точно затова се бе навъсил преди малко. Положително страда от осуетените си надежди и от наранени чувства. Слава Богу, че не бе имало достатъчно време отношенията им да прераснат в по-сериозна връзка.

— О, съжалявам — промълви тя и се върна на бюрото си. — Какво ужасно разочарование, Алек! Ако бях заподозряла нещо, никога

нямаше да ви уредя среща. Ни най-малко не съм искала да събуждам отново болезнените ти спомени за жената, която си обичал.

— Нямам болезнени спомени, Кейти, така че не се самообвинявай! Бях влюбен в друга жена, която не сподели чувствата ми, но не съжалявам ни най-малко. Това, че си обичал някого, те обогатява душевно.

Думите му прозвучаха искрено и Кейтлин въздъхна. Чак сега осъзна новината — Алек нямаше да се жени! От раменете ѝ падна тежък товар. Усмихна се и се облегна на стола.

— Искам да съм честна спрямо теб, Алек. Наистина се радвам, че отношенията ти с Мишел не се развиха в по-сериозна връзка. Доволна съм, че тя ще се опита да спаси брака си с Филип, но по-доволна съм от това, че ти няма да се ожениш за нея.

— О! — засмя се той. — Стигнахме до истината. Хайде, признай си, Кейти! Ревнувала си от Мишел, защото винаги тайно си искала да се омъжиш за мен. Не отсега, разбира се, а поне от десетина години.

Кейтлин го погледна смутено и забеляза развеселения му блеснал поглед. Това положително означаваше, че старите им отношения отново са същите. Той се държеше с нея така, както винаги.

— Най-последно разгада намеренията ми! А сега можем ли да поговорим сериозно? След горчивия ти опит с Мишел съм на мнение, че трябва да се откажеш от налудничавата сделка с нашата компания да ти намери съпруга. Тъй като „Сървисис Ънлимитид“ не изпълни своята част от договора, ще настоявам да ти върнем парите. Ще удържим единствено дребна сума за направените разходи. Справедливо е, нали?

— Напълно. Само че какво те кара да смяташ, че съм се отказал? Искам да се ожения и вашата компания обеща да ме запознае поне с няколко сериозни кандидатки. Досега сте ме запознали само с една.

— Не е редно някой друг да ти търси годеница! Не говориш сериозно, нали, Алек?

— Нуждая се от съпруга толкова, колкото и при първия ни разговор. Искам да се ожения колкото се може по-скоро и имам нужда от помощ при намирането на подходяща партньорка. Това, че не успях с Мишел, не означава, че съм се отказал от идеята си.

Кейтлин усети как я обзема гняв.

— Чудесно! — отвърна рязко тя. — Щом открия подходяща кандидатка, незабавно ще те уведомя. Млади годеници по поръчка не се намират така лесно и искам да те предупредя, че средната възраст на кандидатките, с които работи нашата компания, е около четиридесет години. Така че не очаквай тълпа от сладки млади същества!

Алек стана от мястото си. Заядливият ѝ тон сякаш не му направи никакво впечатление.

— Аз не търся сладки млади същества. Търся млада дама, която има желание да поеме риска на една сериозна връзка. Това е моята мечта за годеница и съпруга.

— Ще имам предвид изискванията ти.

— Благодаря — усмихна се той. — Не забравяй, че плащам доста на вашата компания и че ако ми предложиш достойна съпруга, това ще представлява най-добрата ти препоръка да се издигнеш и към Коледа да станеш вицепрезидент.

— Кандидатките за женитба не растат по дърветата — измърмори Катлийн.

Той се засмя и се запъти към вратата, като ѝ махна приятелски. Но неочаквано се спря на прага.

— Почти бях забравил! Ще ми направиш ли още една услуга, Кейти? Довечера давам вечеря в чест на президента на „Ергон Индъстрийз“, а той ще дойде със съпругата си. Ще бъдеш същински ангел, ако се согласиш да бъдеш моя дама. Имам нужда от едно мило момиче до себе си.

— Що за покана е това?

— Добре. Имам нужда от едно сърдечно, красиво и интелигентно момиче, за да не се чувствам самотен сред другите двойки.

— Закъснял си с поканата, Алек. Имам много работа...

— Срещата е след осем и ако желаеш, можеш да дойдеш направо в ресторанта „Крушовото дърво“. След като ще вечеряш, защо да не го направиш на едно приятно място? Освен това, изпитвам нужда от твоята компания. Чувствам се потиснат и изоставен, след като Мишел замина...

— Добре, съгласна съм и престани с тази сълзлива история! — Кейтлин придърпа към себе си една дебела папка. — Хайде тръгвай, Алек. В противен случай не само няма да стана вицепрезидент до Коледа, а нищо чудно и да ме уволнят.

— Слушам, госпожице! До осем!

Кейтлин се отказа да мисли за дезертьорството на Мишел и за абсурдното желание на Алек да продължи да му търси съпруга. Нямаше време за губене. В продължение на час се труди като същински робот. Дот надникна в пет и половина в кабинета, за да ѝ каже довиждане. Сградата утихна и Кейтлин продължи да работи. Тази част от работния ден често се оказваше най-продуктивната за нея и тя нямаше никакво желание да я проваля.

Толкова се бе задълбочила в работа, че почти подскочи от мястото си, когато Дот нахлу внезапно в кабинета. Очите ѝ войнствено блестяха.

— Сам идва — съобщи ѝ тя. — Нямам време да ти обяснявам, но те предупреждавам, Кейтлин, не се съгласявай с него!

— Мислех, че си си отишла вече.

— Ако бях достатъчно умна, трябваше отдавна да съм го направила. Сам ме помоли да му помогна за една специална поръчка. Прес... Идва!

Сам влезе бавно в кабинета. Облечен в изряден тъмен костюм, с гладко сресана посребрена коса, той ни най-малко не приличаше на онзи съсипан баща, който бе молил миналия петък някой да го откара до аерогарата.

— Как върви работата, Кейтлин? — усмихна се той широко.

Беше намислил нещо. Той обичаше да прибегва до подобна тактика, когато му хрумнеше нещо недотам почтено.

— Много съм заета, но не се оплаквам.

— Работата е напрегната, няма спор. Напоследък имаш прекалено много поръчки. Чувствам се виновен, че работиш извънредно.

— Но аз не възразявам!

— Зная, но нямам интерес да превръщам моите служители в роби, така че положително ще ти бъде приятно да чуеш, че съм наел нов служител. Помниш ли онзи кандидат, Хосе Менендес, с когото те бях помолил да разговаряш преди две седмици?

— Както вече ти казах, одобрявам го. Висококвалифициран е и изглежда приятен. Може да се разчита на него.

— Съгласен съм с теб. Днес пристигна последната му препоръка. Всичко е наред и аз му предложих място при нас.

— Чудесно! Убедена съм, че опитът му при наемане на работници от латиноамерикански произход ще ни бъде безкрайно полезен.

— Точно така. Освен това изглежда безпроблемно се справя с получаването на визи.

Кейтлин погледна шефа си.

— Я по-добре ми кажи какво си намислил, Сам. Да лицемерничиш или да любезничиш, хич не ти приляга. Дот вече те издаде. Положително не си дошъл да ми разказваш за Хосе Менендес.

— Така ли? — Сам се извърна и погледна към Дот, която стоеше със скръстени ръце на вратата. — Трябваше да се досетя, че не си способна да пазиш тайни — изпелтечи той.

— Как можем да запазим налудничавия ти план в тайна от Кейтлин? — запита Дот. — Нали очакваш тя да го изпълни.

— Не е налудничав! — изду бузи наперено Сам.

— Имам нов клиент за твоята служба „Женитби“ — обърна се той към Кейтлин и отново се усмихна широко, но въпреки това не успя да скрие смущението си.

— Да не е някой мъж? — запита тя, като се чудеше дали Сам не е решил да се самопредложи. Може би самият той си търси съпруга. Не съпруга, която да му кърпи чорапите или да му готви, а жена, която да запълни празнотата на вечерите и на почивните му дни. — Да не би този клиент да е твой приятел?

— Не е мъж — отвърна той. — Момиче е...

— Жена е — прекъсна го Дот. — Джоди вече е жена, Сам, а не момиче. Непрекъснато забравяш това.

— Момиче, жена, има ли някакво значение? Както и да е. Искам Кейтлин да я свърже с този адвокат. Уреди им среща и виж какво ще излезе от това.

— И Джоди даде съгласие, така ли? — запита смаяна Кейтлин. — Кога реши да се омъжи? Струва ми се, възнамеряваше да замине за една година в Африка...

— Точно това възнамерява да направи! — обади се Дот.

— Нищо подобно няма да направи! — изрева Сам, после тежко преглътна и я погледна умолително. — И тя не знае какво иска. Ако успее да срещне подходящ мъж, уверен съм, ще слезе на земята и ще приеме да се омъжи.

Кейтлин дори не се постара да оспори това негово неясно обяснение.

— Слушай, Сам, съжалявам много, но не виждам как мога да ти помогна. Както знаеш, Алек Удуърд е единственият ни клиент в момента...

— Той би бил чудесен съпруг за моето малко момиче!

Кейтлин се усъмни дали е чула добре.

— Сам, Алек е почти на тридесет и пет и е известна личност в този град. Джоди е едва на двадесет и две и все още не е осъзнала, че извън нейната лаборатория, съществува цял един нов свят...

— Тринадесет години разлика е нищо! Освен това, Алек може да я научи на много неща. През почивните дни прочетох биографичната му справка. Точно такъв мъж бих искал да ми стане зет. Способен, деен, преуспял... Ти го познаваш от доста години. Нали няма здравословни проблеми или нещо нередно в произхода му?

— Не, но...

— Тогава всичко е наред! Утре ще доведе Джоди и ти ще й уредиш среща с него.

— Чудесно — отвърна Кейтлин. — Ще го направя, веднага щом Джоди лично дойде и ми представи изискванията си.

Лицето на Сам светна от задоволство.

— Утре ще бъде тук. Рано сутринта! — и той погледна победоносно Дот. — Радвам се, че в тази компания има хора, чиито мозъчни клетки функционират нормално.

— Колко жалко, че ти не си сред тях — додаде Дот.

Сам настръхна, но не благоволи да й отвърне. След като той излезе от кабинета, Дот приближи бюрото на Кейтлин.

— Нали не възнамеряваш да уредиш среща на Джоди с Алек Удуърд? Недей да преследваш бедното момиче като баща й!

— Разбира се, че няма да й уредя среща с Алек, но не биваше да тревожа Сам.

— И защо го щадиш? Той създава проблемите. Всички му се подиграват тайно, вместо да му кажат в лицето, че понякога става нетърпим.

— Може и да си права, но има ли въобще шанс Джоди да се съгласи да дойде тук и да впише името си в нашите книги? Шансът според мен е едно на милион.

Дот не изглеждаше толкова убедена.

— Нищо не разбираш! Сам ще ѝ натяква, докато тя не се съгласи.

Кейтлин познаваше бегло дъщерята на Сам, но бе убедена, че е в състояние да победи всяко магаре по инат. Колкото повече Сам ѝ натякваше, толкова по-упорито тя щеше да му отказва. Дот обаче истински се тревожеше и тя реши да я успокои.

— Според мен двамата с Алек не си подхождат, затова, когато дойде утре при мен, ще я посъветвам да не се среща с него. Това е моето професионално мнение и Сам няма право да възразява. Никой не може да принуди Джоди да се срещне с Алек Удуърд, дори Сам да е собственик на компанията.

— В твоята уста всичко звучи много просто.

— Защото наистина е просто. Повярвай ми, Дот, Джоди ще замине за Африка веднага след ваканцията, така както го е замислила.

— Ами Алек Удуърд?

— Предполагам, че ще продължи да си живее ергенския живот тук, във Вашингтон.

— Съмнявам се, че ще остане дълго свободен с тези си качества и външен вид! — Дот си взе палтото. — Понякога се учудвам къде паркират умовете си след работа такива супер умни жени като теб.

Кейтлин се засмя.

— Какво означава пък това?

— Помотай се още, скъпа, и ще разбереш.

ШЕСТА ГЛАВА

Чарли Керик и неговата съпруга Бренда се оказаха очарователни хора и Кейтлин се радваше, че прие поканата на Алек да отиде на вечерята. Чарли бе наследил малка машиностроителна компания от своя чичо веднага след завършване на колежа и сега, тридесет години по-късно, бе превърнал „Ергон Индъстрийз“ в крупен производител на различни инструменти, чийто център се намирал в Питсбърг, но имаше филиали и интереси из целия свят.

В уютния ресторант „Крушовото дърво“, Чарли обясни на Кейтлин, че е пристигнал във Вашингтон, за да обсъди възможността от откриване клонове на „Ергон“ в няколко бивши комунистически страни.

— Имам желание да подпомогна възстановяването на икономиките на страните от Източна Европа — обясни той. — Семейството на майка ми е емигрирало в Съединените щати от Полша непосредствено преди Втората световна война, така че изпитвам съпричастност към проблемите на тази страна. Зная дори малко полски. Когато съм в Полша, това ми помага до известна степен в разговорите с хората, които биха желали един ден да работят с мен. Аз обаче боравя с пари на акционери, затова се налага да разсъждавам като бизнесмен, а не като филантроп. Икономическите условия в повечето източноевропейски страни са все още твърде несигурни за инвестиции и не носят кой знае какви финансови изгоди.

— Независимо от всичко смятам, че това няма да ти попречи да потърсиш пътища да инвестираш разумно — каза Алек. — Погледът ти блясва всеки път, когато произнесеш името Полша.

Съпругата му се засмя.

— Значи и вие сте го забелязали? Струва ми се, че най-много след шест месеца ще живеем в Краков или във Варшава. За щастие, най-малкият ни син постъпи миналата година в колеж, така че вече си стягам багажа и се чудя колко ли още документи ще са ми необходими

за различните правителствени инстанции, докато получа разрешение да практикувам медицина в тази страна.

— Алек не ми е споменавал, че сте лекар — каза Кейтлин, учудена донякъде от нейните думи, защото Бренда имаше вид на типична домакиня.

— Дерматолог съм и съм специализирала детски кожни болести. Запознах се с Чарли, докато следвах медицина и си казах, че е доста приемлива партия, за да го изпусна.

— Благодаря ти, скъпа — поклони ѝ се той.

— Не бъди толкова самонадеян! Още не е късно да променя мнението си — тя мило му се усмихна, като му показва, че всъщност няма от какво да се безпокои. — Чарли ме убеди да се оженим и това ме накара да променя малко плановете си — продължи тя. — Тогава имах желание да стана акушер-гинеколог, но тази специалност е много ангажираща, защото бебетата имат странния навик да се раждат, когато си искат, ту в три часа след полунощ, ту в празници...

— Нашият син се роди в деня на сватбата на брат ми — подхвърли Чарли. — Четири седмици преди определения срок.

— Появи се на бял свят в деня, в който си пожела — каза Бренда. — И оттогава до днес, никога не е имал търпение за нищо.

Двамата весело се засмяха. Кейтлин бе виждала много пъти същата усмивка върху лицето на сестра си, когато нейните синове Зак и Мат извършеха някоя пакост. Тя за сетен път се убеди, че родителите обичат децата си и заради техните лудории.

— Как се справяте със семейните си задължения и задълженията на лекар? — запита искрено заинтригувана Кейтлин.

— Не работя на пълен работен ден — обясни Бренда. — Реших да се откажа от първоначалното си намерение да специализирам акушерство и предпочетох да стана дерматолог.

— Струва ми се, че дерматолозите нямат много пациенти — забеляза Кейтлин.

— Да, така е. След като изкарах задължителната си медицинска практика, си намерих работа по специалността и останах на това място, докато синът ни поотрасна. Сега казвам на Чарли, че когато той наближи възрастта за пенсия, аз ще започна да работя с пълни сили. През следващите години, дори да заминем за Полша, ще се опитам да се изкача по професионалната стълбица.

Не бе необходимо да пита Бренда дали е доволна от своя избор. Двамата с Чарли излъчваха удовлетвореност както от живота, така и един от друг.

По-късно Кейтлин изказа мнението си за тях.

— Да, Бренда и Чарли са щастливи — съгласи се Алек. — Според мен, много семейни двойки си усложняват отношенията, защото не умеят да балансират между кариерата и личния си живот, за разлика от тях двамата.

— Очаквах, че ще ми посочиш Бренда като пример за това колко е лесно в днешно време за една жена да съчетава кариерата със семейния живот и майчинството, като ме обвиниш, че аз...

— Все още не си ме разгадала стопроцентово, скъпа — засмя се Алек.

— Ще се качиш ли да изпием по едно кафе? — покани го тя. — Часът е едва десет и половина.

Алек сякаш се обезпокои и Кейтлин се засмя:

— Не се страхувай, нищо няма да ти се случи! Ричард, който ме заведе вчера на обяд, ми подари чудесно кафе на зърна, купено от специализиран магазин в Джорджтаун. Донесе и бутилка уиски, и разбита сметана. Можем да си направим ирландско кафе.

— Явно е умен мъж, след като е разбрал, че трябва да си носи кафето, ако иска да го поканиш на гости.

Кейтлин се засмя, без ни най-малко да се засегне.

— Умен, внимателен и ужасно досаден. Повярвай ми, вчера наистина завиждах на разходката ти с Мишел в зоологическата градина и на това, че сте отишли да погледате новородените шимпанзета.

Докато паркираше колата той я погледна някак особено.

— Искаш ли следващата неделя да отидем там? Всеки момент очакват да роди и друго шимпанзе. Може да успеем да видим новороденото.

— С най-голямо удоволствие! — учуди я радостта, която изпита при възможността да прекара един следобед в компанията на Алек. — А сега, ще дойдеш ли да пием кафе заедно?

— Разбира се, макар и да съм засегнат, че главната ми роля в твоя живот е да ти правя компания за кафето.

Тя поклати престорено строго глава:

— Не е главната ти роля, Алек! Ценя много повече други неща, които умееш да вършиш.

— Посочи поне едно.

— Положително трябва да има и нещо друго, макар че в правенето на кафе едва ли някой ме превъзхожда — тя се прозя дискретно и натисна бутона за асансьора. — Твърде е късно за сериозни разговори. Но, Алек, повярвай ми, ти си най-важният мъж в моя живот.

Думите сами се изплъзнаха от устата ѝ и нямаше как да ги върне обратно. За щастие, Алек не каза нищо. Той може би не разбра колко истина прозира в шегата ѝ. Кейтлин обаче осъзнаваше прекрасно казаното. Той наистина бе най-важният мъж в нейния живот и тя щеше да се почувства съсипана, ако той се ожени. Не ѝ се искаше друга жена да ѝ го отнеме. Нямаше да понесе една бъдеща съпруга да узурпира нейното място на най-добра негова приятелка.

Тази вечер Алек сякаш имаше особено желание да я засипва с добронамерени шегички. Кейтлин цъфтеше от щастие. Шегуваха се непринудено, докато той приготвяше кафето в нейната малка кухня. После тя наля щедро от уискито в две чаши, допълни ги с димящо кафе, а отгоре сложи по лъжичка разбита сметана. Алек занесе чашите във всекидневната, докато тя потърси плика с новите семейни снимки, който бе получила вчера от майка си.

Намери ги, изрита обувките си и се облегна удобно на меките тъмносини възглавнички на дивана. Алек метна сакото си на един стол, настани се на другия край на дивана и искрено започна да се забавлява със снимките на Зак и Мат.

— Запазих най-хубавата за най-накрая — каза Кейтлин и му подаде една черно-бяла фотография.

Алек се вгледа мълчаливо в нея.

— Какво е това? — запита той и започна да върти снимката на различни страни. — Прилича на развален телевизионен екран.

Кейтлин се засмя.

— И ти ли си помисли същото? Това показва колко сме невежи и двамата. Това, скъпи Алек, е снимката на моята нова племенничка или племенник. Мама твърди, че е най-прекрасната и най-ясната ултразвукова снимка на нероденото бебе на Мери.

Алек огледа още веднъж много внимателно снимката.

— Сега вече виждам едно красиво бебе — усмихна се той. — Само че ме затруднява едно — момченце ли е или момиченце?

— Дори мама и докторът не могат да кажат засега нещо по този въпрос, но всички смятат, че бебето е чудесно оформено — големина, гръбначен стълб, ръце, крака, пръсти — всичко си е на мястото!

— Защо е било необходимо Мери да прави ултразвукова снимка? Така ли е прието днес?

— Струва ми се, да. В нейния случай обаче не са били напълно сигурни в кой месец е. Оказало се, че бременността е много по-напреднала, отколкото са предполагали. Докторът смята, че бебето ще се роди точно в края на март, а не в средата на май.

— Джеф и Мери радват ли се?

— На седмото небе са от щастие. Сега вместо седем, ще трябва да чакат само пет месеца. Според мен вече пресмятат колко часа остават дотогава, а не колко дни.

— И аз имам добри новини от къщи — каза Алек. — Баща ми е намерил купувач за железарския си магазин и правят с майка ми страхотни планове за пътешествия. Смятат да пътуват с кораб до Бахамските острови.

— Това е великолепно, Алек!

— Да. Сделката изглежда солидна и предлаганата сума е добра.

— Много се радвам за тях.

На Кейтлин ѝ стана приятно за нейните стари съседи и направи нещо съвсем необмислено — наведе се и прегърна Алек.

Ала твърде късно осъзна каква сериозна грешка е допуснала. Той я притисна така, че под тънката си копринена блуза тя веднага почувства коравата му гръд. Сърцето ѝ трепна в очакване, когато ръката му бавно обви кръста ѝ. Алек не каза нищо, само я държеше в прегръдките си и внимателно я наблюдаваше.

Известно време и двамата останаха неподвижни. После Алек се отдръпна, скочи от дивана и се отправи към кухнята. Но се спря на вратата, обърна се и весело се усмихна.

— Ще направя още кафе — каза той. — Не бива пак да си разменяме от онези опасни целувки, които не са приети между приятели, нали?

— О, разбира се, прав си. Не зная какво ни става на нас двамата напоследък.

— Нарича се сексуално привличане — отвърна сухо той — и може да се получи дори между стари приятели като нас.

За щастие, той се зае да налива вода в кафе машината, преди Кейтлин да бе решила какво да му отговори. Тя се отпусна върху възглавничките на дивана. Цялото ѝ тяло трепереше.

Всичко е толкова абсурдно, помисли си тя. Какво ми става? Та той дори не ме целуна, защо тогава съм толкова развълнувана и разтревожена?

Защото ѝ се искаше да я целуне. Този смущаващ отговор така бързо проблесна в съзнанието ѝ, че просто нямаше време да го отхвърли. Бе принудена да признае опасната истина, колкото и да не ѝ се искаше. Отчаяно бе пожелала Алек да я целуне, да почувства отново магията на неговата прегръдка. Копнееше да вплете пръсти в косите ѝ и да я притисне към тялото си.

Кейтлин разбираше ясно онова, за което жадуваше и от което се нуждаеше. Тази мисъл пробуди отново предишните ѝ страхове. Щастieto ѝ бе в ръцете на Алек. Мисълта за една любов я плашеше, дори да бе сигурна, че Алек искрено отвръща на чувствата ѝ.

А нямаше кой знае какви основания да предполага, че той е влюбен в нея. Тя бе на осем години, а той на четиринадесет, когато семейството му се премести да живее до тях. Години наред тя не бе нищо друго за него, освен малкото момиченце, най-добрата приятелка на сестра му.

Отношенията им се промениха, когато Кейтлин постъпи в университета в Джорджтаун, а Алек току-що бе завършил право. Тогава разликата в годините им не изглеждаше вече толкова голяма. Тя бе на осемнадесет, а той почти на двадесет и пет. Приятелството им се задълбочаваше с течение на годините и се превърна в нещо много важно и за двамата.

И до ден-днешен продължаваха да бъдат такива приятели. Просто приятели.

Дори и сега, когато бе решил да си търси съпруга, Алек бе сигурен, че Кейтлин ще му съдейства.

Тя, разбира се, можеше веднага да му откаже, но все пак ѝ стана приятно, че я попита. Всъщност като се замислеше сега за всичко това, отношението на Алек ѝ се струваше обидно. Как можеше да иска да му

урежда срещи с напълно непознати жени и да пренебрегва нея, която познаваше от толкова години?

Истина бе, че неговите мисли и чувства напоследък се бяха превърнали в загадка за нея. Още повече, след като си бяха разменили онези умопомрачителни целувки. Алек обаче не бе ги сметнал за толкова разтърсващи, както тя. Тази вечер, когато бяха почти на границата на нова страстна прегръдка, той просто бе станал и бе ѝ съобщил, че има намерение да прави още кафе.

— Изглеждаш ми сърдита — каза Алек, когато отново се появи във всекидневната. — Ще си изпия бързо кафето и ще се махам, преди да си ме изхвърлила оттук.

— Ако имаш желание да си тръгваш, никой не те задържа — отвърна му остро тя. — Не се извинявай с моето настроение.

Той постави чашите с кафето на масичката и я погледна без обичайния си закачлив хумор.

— Кейтлин, защо не ми кажеш за какво ми се сърдиш?

— Не ти се сърдя, Алек — поклати глава тя.

— Тогава какво има? Наистина изглеждаш нервна.

— Не съм нервна! Мисля си, че... Просто съм объркана.

— Защо?

Тя вдигна поглед към мъжа, който упражняваше такова смущаващо сексуално въздействие върху нея, мъжът, който същевременно бе нейният най-добър приятел.

— Не зная — призна намръщено тя. — Толкова съм объркана, не мога да си го обясня.

— Може би утре сутринта нещата ще ти станат по-ясни.

— Сигурно...

Той я докосна леко по рамото и тялото ѝ в миг се стегна.

— Ще ти се обадя през следващата седмица. Благодаря ти, че ми помогна да посрещна както трябва семейство Керик.

— Аз ти благодаря за поканата. Те са прекрасна двойка — Кейтлин се изчерви. — Съжалявам, Алек. Държа се толкова особено. И аз самата не разбирам защо.

— Няма нищо. Тази вечер нещо става и с двама ни — той приглади смутено коса, при което пролича внезапно обзелата го силна умора. — Лека нощ, Кейти. Не ме изпращай. Не забравяй само да заключиш вратата.

Настъпилата след неговото излизане тишина бе мъчителна. Кейтлин отнесе празните чаши от кафето в кухнята и се зае да ги измие. Счупи и двете чинийки, преди да реши да се откаже.

Телефонът звънна и прекъсна нерадостните ѝ мисли.

— Ало...

— Кейтлин, обаждат се Джоди Берген.

Изминаха няколко секунди, докато събере мислите си и съобрази, че е доста късно дъщерята на Сам да ѝ се обаждат по телефона.

— Здравейте, Джоди. Надявам се, че нищо лошо не се е случило?

— В болницата съм — Джоди бе енергична по природа и говореше доста припряно, но сега гласът ѝ звучеше някак флегматично.

— Да не е станала катастрофа? Ранена ли сте?

— На мен нищо ми няма. Татко не е добре. След вечеря му прилоша. Лекарите смятат, че е получил лек сърдечен удар. В момента го преглеждат.

— Съжалявам, Джоди. Веднага ще дойда. В коя болница се намирате?

— В университетската болница на Джорджтаун, но не е необходимо да идвате, Кейтлин. Не затова ви се обаждам.

— Не, ще дойда. Искam да видя Сам. Освен това, не бива да сте сама...

— Благодаря, много сте мила, но моят зет е лекар тук, а освен това съм заедно със сестра си и брат си. Татко ще се оправи. Сега не пускат посетители при него. Опитваме се да го успокоим, за да може да си почине. Лекарите обаче казват, че постоянно се тревожел за служебните си задължения. Очевидно утрешният му ден е претрупан от срещи и разговори. Честно казано, обаждам ви се главно за това. Нали ще поемете нещата?

— Ще направя всичко необходимо — обеща Кейтлин. — Още сега ще се обадя на неговата секретарка...

— В това се състои и трудността. Силвия замина в петък за честване годишнина от завършването на гимназията. Помните ли? Цялата следваща седмица ще отсъства от работа.

— Как можах да забравя! Предайте на Сам да не се безпокои за нищо, независимо че Силвия отсъства. Ще се обадя на Дот — моята

секретарка, да дойде утре по-рано на работа. Обещавам ви, ще се погрижим за всичко!

— Благодаря ви за помощта.

— Имате ли представа колко време ще остане Сам в болницата?

— Още не знаем. Изглежда, това е вторият сърдечен удар, който получава. За първия не е казал на никого вкъщи.

— Сам ще се оправи, Джоди — каза Кейтлин, като се помъчи гласът ѝ да прозвучи по-бодро. — Баща ви е здрав като канара и нищо не е в състояние да го повали. Ще видите, че много скоро ще се разкрещи на лекарите и сестрите.

— Семейството е много важно за него — каза Джоди, сякаш не бе чула думите на Кейтлин. — След смъртта на мама... Не зная... — гласът ѝ заглъхна. — И други хора чакат за телефона, затова трябва да прекъсвам. Ако нямате нищо против, утре ще намина към вас.

— Разбира се, заповядайте! Ще приготвя кратък служебен отчет за баща ви. Това ще го убеди, че сме задвижили всички неотложни задачи. Съобщете му го, вероятно ще се успокои.

— Ще му предам. Ще ви бъде ли удобно да се срещнем в три часа?

— Три часа следобед... Чудесно. Предайте сърдечните ми поздрави на Сам. Ще дойда да го видя веднага, след като разрешат свижданията.

— Ще му кажа. До утре.

— Ако имате нужда от мен, звънете ми по всяко време.

— Благодаря ви, но се надявам, че няма да се наложи. Вече много ни помогнахте.

Кейтлин не разбра с какво толкова е помогнала. Обезпокоена за Сам, тя се обади на Дот, нави часовника си да я събуди рано на следващата сутрин и почти забрави за Алек. Почти.

СЕДМА ГЛАВА

На следващия ден Кейтлин разбра, че думата „зает“ има ново и по-дълбоко значение. Двете с Дот пристигнаха на работа точно в седем часа. Въпреки че до обяд работиха, без да вдигат глави и то с помощта на своите колеги, едва смогнаха да се справят.

Докато разговаряше по телефона и се опитваше в същото време да подпише някакъв договор, подготвен от един служител, Кейтлин започна да се удивлява от очевидно големия обем на тяхната работа. Сърцето ѝ се сви, когато мургав мъж влезе усмихнат в нейния кабинет, сякаш очакваше специално посрещане.

Кейтлин приключи набързо телефонния разговор, сложи подписа си върху договора и едва тогава стана от бюрото си, за да посрещне новопристигналия.

— Хосе! — възкликна тя, когато го позна, протегна ръка и се усмихна. — Хосе Менендес, нали? Много ми е приятно. Имахме ли уговорка да дойдете днес?

— Сам ме помоли да намина и да попълня някакви формуляри във връзка с данъците, застраховките и някои други подробности. Момичето на регистратурата ми каза, че Сам е постъпил в болница, затова реших да ви кажа, че съм на ваше разположение, макар назначението ми да е от следващата седмица. Предполагам, че имате нужда от помощ.

— Наистина се нуждаем от помощ — отвърна Кейтлин. — Честно казано обаче не разполагам с абсолютно никакво време да ви въведа в работата.

— Няма проблеми. Ще помагам там, където имат нужда от мен и където ще правя по-малко грешки. Поне мога да се обаждам по телефона и да приемам съобщения.

Кейтлин не можеше да си представи, че Хосе ще се справи с толкова много телефонни обаждания, но още при първия им разговор той ѝ бе направил впечатление на много способен млад човек. Тя му се усмихна с благодарност.

— Чудесно е, че проявявате желание да се включите веднага. Радвам се, че ще имаме такъв способен колега.

— Почакайте да поработя поне няколко седмици при вас — усмихна ѝ се на свой ред той, — дотогава направо ще ви взема ума.

Сякаш самият Господ им бе изпратил Хосе. Помощта му се почувства начаса. Кейтлин продължи да работи с пълни сили още около два часа, без да може да вдигне глава от папките, когато Хосе се появи отново в кабинета с поднос шоколадови бисквити, чай с лимон за нея и черно кафе за Дот.

— Уенди ми каза какво пиете с Дот по това време — отмести внимателно папките той и постави подноса върху бюрото ѝ.

Дот отпи от кафето и завъртя възхитено очи.

— Божичко, прекрасно е! Хосе, защо чак сега се появяваш в живота ми?

— Хосе, наистина приятно ни изненада — съгласи се Кейтлин, отпи от чая си и почувства как възелът в стомаха ѝ започна да се отпуска. — Има ли някакво телефонно обаждане, за което трябва да ме уведомиш?

— Три обаждания от кандидати за работа. Казах им да се явят на разговор през следващата седмица, когато ще бъдете по-свободна. Поне половин дузина запитвания за здравето на Сам. Съобщих им последните сведения от болницата. Уверих ги, че Сам ще се върне скоро на работа. Обади се един ужасно разярен готвач, настанен от нас на работа при някакъв сенатор. Щял веднага да напусне, защото сенаторът го карал да му приготвя само хамбургери. Записал съм всичко в подробности, ще ви го представя в писмена форма още тази вечер. Дано да не съм допуснал някоя грешка...

— Напротив, прекрасно си се справил! — успокои го Кейтлин и отхапа от бисквитата си. — Какво каза на разярения готвач?

— Че ще се опитаме да му намерим друго място, на което да оценят кулинарните му умения по достойнство. Утре ще дойде. Нали и друг път е намирал работа чрез нашата компания, лесно ще се оправим с него. Като говорим за готвачи, се сетих, че за вас, Кейтлин, се получи факс от Париж, от някоя си Мишел Моро. Извинява се, че не може да постъпи на работа при министъра, ще се омъжва.

— Какво! — скочи Дот от мястото си и наоколо се разхвърчаха трохи от бисквитите. — Алек Удуърд ще се жени за Мишел Моро? В

Париж? Не мога да повярвам!

Пълното изумление на Дот разсмя Кейтлин.

— Успокой се, Дот! Мишел не се омъжва за Алек. Омъжва се отново за бившия си съпруг Филип.

Дот се смъкна отново на стола си.

— Омъжва се повторно? Аз поне не съм постъпвала никога толкова глупаво. Бедната Мишел! Ако Филип не я е оценил първия път, защо смята, че ще го направи втория?

— Някои се учат от грешките си — подхвърли Хосе.

— Не и мъжете! Просто стават още по-твърдоглави. Погледнете Сам. Знае от шест месеца... — Дот рязко млъкна. Кейтлин никога досега не бе я виждала толкова развълнувана. Дот постави чашата си върху подноса. — Време е отново да запретваме ръкави.

— А аз продължавам с телефонните обаждания — каза Хосе и като взе подноса, излезе от кабинета.

— Как сме преживявали досега без него? — отбеляза Кейтлин. — Представяш ли си? Служител, който няма нищо против да ни носи чай и кафе. Истинско съкровище!

— Да, и тялото му си го бива. Нисък, но мускулист.

Кейтлин се засмя.

— Дот, ти си непоправима! Боже Господи, та той е с двадесет години по-млад от теб!

— И какво от това? Доколкото знам, не е забранено човек поне да погледа — Дот отиде до своето бюро и се върна с две папки. — Това е краткият отчет за дейността ни през днешния ден, който пожела да препиша на машина за Сам, а в тази папка са писмата, които трябва да прочетеш, преди да ги подпишеш.

— Благодаря. Като се освободиш, ми донеси папката на министъра. След като Мишел отказва работата, ще трябва да му намерим веднага друг подходящ кандидат.

— Добре. Не ми ли спомена, че Джоди Берген ще дойде към три? Кейтлин погледна обезпокоена часовника си.

— Да, така каза. Надявам се, със Сам не се е случило нищо неочаквано...

— Преди час се обадихме в болницата. Чувствал се отлично.

Сякаш чакала да настъпи точния час, Джоди се появи в кабинета на Кейтлин. Имаше уморен вид, но бе необикновено привлекателна с

гъстите си кестеняви къдрици, разпилени свободно по раменете. Облечена бе със зелен пуловер и сини джинси.

— Срегнах един нов служител, някой си Хосе. Каза ми, че мога да вляза — тя посочи дрехите си. — Извинявам се за вида си... Идвам направо от болницата.

— Чудесно изглеждате — увери я Кейтлин. — Радваме се, че успяхте да дойдете.

— Как е Сам? — запита Дот.

— Чувства се отпаднал. Непрестанно задрямва, което не е обичайно за него. Досегашните резултати са окуражителни. Лекарите казват, че просто се нуждае от почивка.

— Може ли да го посетим довечера? — запита Кейтлин.

— Да, само че преди девет часа. Не пускат повече от двама посетители наведнъж.

— Това е приятна новина — каза с пресипнал глас Дот. — Ще изляза, за да си поговорите.

— Защо не седнете малко? — обърна се Кейтлин към Джоди, след като Дот излезе от кабинета. — Препоръчвам ви синия стол. Много е удобен.

Джоди седна послушно. У нея се забелязваше някаква нервност. Кейтлин се опита да успокои младата жена и я заразпитва за Сам. Самото споменаване на баща ѝ, сякаш още повече я смути. Ако Кейтлин не бе разговаряла със съпруга на дъщерята на Сам — Брюс, който също беше хирург, щеше да си помисли, че Джоди знае нещо повече за здравословното състояние на баща си.

— Вече приготвихме кратък отчет за сделките от днес, в случай че Сам има желание да се запознае с него. Искаме да го успокоим, че положението е под пълен контрол и не сме пренебрегнали нито един наш клиент. Не е необходимо да чете всичко, ако е уморен, но може би ще се почувства по-добре, ако е наясно. Имам копие, така че не се безпокойте, ако го изгубите. Моля ви, прочетете го. Ако имате въпроси, с удоволствие ще ви отговоря.

Джоди пое папката, но не я разтвори.

— Всъщност, Кейтлин, да ви кажа истината, не идвам тук да ви контролирам. Татко ви има пълно доверие.

— Защо сте дошли тогава?

Джоди отхвърли неспокойно падналия върху челото ѝ кичур. Изглеждаше толкова млада, уязвима и необикновено красива, докато набираще смелост да проговори.

— Не се вълнувайте — обърна се към нея Кейтлин. — Помнете, че имам голям опит в изслушване на хората и на техните проблеми. Това е едно от изискванията на заеманата от мен длъжност. Така че, ако имате проблем и смятате, че мога да ви помогна, просто ми кажете.

— Положително можете да ми помогнете — отвърна Джоди и отново потъна в напрегнато мълчание. После пое дълбоко въздух и продължи: — Ето какво. Искам да ми уредите среща с Алек Удуърд. Разбрах, че се е обърнал към „Сървисис Ънлимитид“ с молба да му намерите съпруга. Бих желала да ме считате за ваша кандидатка.

Кейтлин остана просто зашеметена от чутото, но почти веднага изпита съчувствие към момичето.

— Джоди — обърна се внимателно тя към нея, — не е необходимо да постъпвате по начин, който не смятате за уместен.

— Зная, че не бива да го правя, но искам да се срещна с Алек Удуърд. Това е най-малкото, което мога да направя за татко...

— Защото се безпокои толкова много за вас напоследък ли? Защото иска да се омъжите и да останете тук във Вашингтон?

Джоди беше забила поглед в ръцете си.

— Да — отвърна тя.

— Чувството за вина е отвратителна причина, за да реши човек каквото и да е, особено такъв важен проблем, като брака.

— Моят баща е благороден и прекрасен човек. Аз съм му много задължена.

— Наистина е така. Вие му дължите любов, привързаност и уважение, но това не означава, че той трябва да контролира живота ви.

— Длъжна съм да направя нещо.

— Чуйте ме, Джоди — приведе се Кейтлин. — Вашият баща не е получил сърдечен удар, защото възнамерявате да заминете през януари за Африка. Заболял е, защото кръвоносната му система не функционира нормално, а вероятно и затова, че не полага достатъчно грижи за тялото си. Вие сте биолог и разбирате, че ви казвам самата истина — Кейтлин леко се усмихна. — Мъжете не получават сърдечни удари, защото дъщерите им спорят с тях, в противен случай светът

нямаше да е в състояние да построи достатъчно болници за всички бащи.

Лицето на Джоди остана сериозно и напрегнато.

— Татко ми показва снимката на Алек и аз му креснах. Казах му да престане да се държи като оглупял старец. После лицето му се изкриви в онази ужасна гримаса и той припадна. Извиках бърза помощ и лекарите пристигнаха след дванадесет минути. Това бяха най-трудните минути в моя живот. Аз съм виновна...

Кейтлин стана от бюрото си, прекоси кабинета и прегърна Джоди през раменете.

— Джоди, престанете да се самообвинявате. Баща ви може би щеше да получи този удар дори и да не бяхте разговаряли с него.

Тя поклати глава:

— Той настоява да се омъжа. Страхува се, че ще остана стара мома.

— В такъв случай баща ви трябва да се научи да се справя със собствените си маниякални заблуждения! — отвърна рязко Кейтлин. — Не сте длъжна да обърквате собствените си планове, само и само да угодите на фантазиите му.

— Аз съм на двадесет и две години. На същата възраст майка ми е родила първото си дете.

— Времената се менят — отвърна Кейтлин. — Дори да не е така, има само една важна причина да се омъжите, а тя е да имате желание за това. Представете ли си как би се почувствал Алек, ако разбере, че излиза на срещи с жена, която се предлага като изкупителна жертва? Хайде, Джоди, съвземете се! Постъпвате като героиня от лош мелодраматичен филм.

Джоди успя едва-едва да се усмихне.

— Като героиня от лош мело драматичен филм?

— Много лош — усмихна се Кейтлин. — Толкова лош, че не си струва да говорим за това глупаво намерение да се омъжите за първия срещнат. Хайде сега да прегледаме заедно отчета.

— Не, не! Както вече ви казах, няма смисъл да го преглеждам. Та аз нищо не разбирам от вашата дейност! Моята специалност е биологията, а не бизнеса.

Джоди стана от мястото си и започна да се разхожда възбудено из кабинета.

— Кейтлин — каза тя, — убедена съм, че всичко онова, което ми казахте за намерението да се срещна с Алек Удуърд е истина. Разбирам, че сте права, но това не ми помага. Срещнете се първо с татко довечера, а след това ме поучавайте. Изглежда толкова уморен, посивял и отпаднал, сякаш животът изведнъж му е опротивял — тя изтри очи с ръка. — По дяволите, винаги когато имам нужда от хартиени кърпички се оказва, че съм ги забравила.

— Заповядайте — Кейтлин й предложи цяло пакетче. — Джоди, вие сте блестящ млад учен, красива жена и любяща дъщеря. Не дължите нищо на баща си.

— Може и да не му дължа нищо. Но не мога ли да му дам нещо?

— Можете, но не и обещание да се омъжите за Алек Удуърд или за който и да е друг мъж, когото не обичате.

— Права сте. Но ако кажа на татко, че съм си уредила среща с Алек Удуърд, това положително ще го ободри и ще му вдъхне желание за живот. Не правя чак толкова голяма саможертва, ако изляза с Алек Удуърд. Освен това той наистина е много подходяща партия.

— Говорите така, сякаш го познавате.

— Не го познавам лично. Видях го по телевизията. Така започна и разговора ни с татко. Тъкмо съобщавах за случая с Леон Маркузо и неговия нов адвокат. После зададох въпроси на Алек Удуърд, на които той отговори компетентно. Татко видя, че проявих интерес и извади папката с данните на Алек. После така и не разбра защо не подскочих от радост при възможността да изляза с него. Татко принадлежи към това поколение, което е уверено, че когато една жена харесва или се възхищава от един мъж, тя непременно трябва да се омъжи за него.

От гледна точка на здравословното състояние на Сам, мисълта за една среща на неговата дъщеря с Алек не бе напълно лишена от основание, помисли си Кейтлин. Тя познаваше добре Сам и знаеше, че по отношение на семейните въпроси той проявява рядка упоритост.

— Алек Удуърд иска да получи професионална помощ от нашата компания — каза тя след дълго мълчание. — Неговото желание е да се запознае с млада дама, която би могла да му стане съпруга. Струва ми се, че не е почтено, нито етично, да му уреждам среща с вас, след като зная, че в случая и дума не може да става за брак.

Кейтлин осъзнаваше, че не е напълно искрена. Някъде дълбоко в себе си се страхуваше, че Джоди и Алек може да се харесат и да се

оженят.

— Кейтлин — обърна се умолително към нея Джоди, — обадете му се и ми уредете една среща. Обещавам ви да бъда напълно откровена с него. Ще му съобщя, че нямам намерение да се омъжвам и че съм приела да се срещна с него заради здравословното състояние на баща ми.

— Добре. Ще се обадя на Алек, но ще му кажа истината още от самото начало — отвърна Кейтлин. — Няма да ви описвам като сериозна кандидатка за женитба, понеже не сте такава.

— Какво ще му обясните тогава? Че имам желание да се срещна с него, но не съм сигурна дали мога да се омъжа?

— Ще му разкажа как баща ви е получил сърдечен удар. Ще му разкажа за вашата увереност, че Сам ще се възстанови по-бързо, ако научи, че сте приели да се срещнете с него. Това е всичко, което мога да направя за вас. Съгласна ли сте?

— Съгласна съм — отвърна Джоди и стана. — Благодаря ви, Кейтлин, че проявихте разбиране. Татко винаги е казвал, че сте човек, който разбира правилно нещата и има добро сърце. Сега разбирам колко е бил прав.

Комплиментът беше чудесен и на Кейтлин ѝ се искаше действително да го заслужава. Истината бе, че не разбираше чувствата си към Алек Удуърд и в сърцето си не изпитваше онази нежност към Джоди, която момичето заслужаваше.

— Сам смята, че всички хора са добри поне колкото него — едва успя да каже тя.

— Наистина ви благодаря за помощта — каза Джоди.

— Няма нищо, мила.

Кейтлин се обади в кабинета на Алек, точно преди да излезе и да посети Сам в болницата. Гласът на Бети звучеше много по-неприятно от обикновено.

— Алек в момента е зает с клиент, госпожице Хауард. Програмата му до седем часа тази вечер е запълнена — вече четири години тази жена не свикна да се обръща към нея с малкото ѝ име. — Случаят Маркузо изисква изключително много усилия.

— Ще го потърся довечера у дома — каза Кейтлин. — Много е важно, затова му съобщете, че ще му се обадя по телефона към девет и половина.

— Стига да успея — отвърна Бети.

— Знаете ли, Бети, уверена съм, че сте добра секретарка и знаете как се води учтив разговор по телефона. Бъдете така добра да ми кажете, какво, за Бога, съм направила, та не можете да ме понасяте?

— Извинявам се, госпожице Хауард, не съм искала да бъда толкова рязка. Имахме тежък ден. Ще предам при първа възможност съобщението ви на Алек.

Посещението ѝ в болницата при Сам не ѝ помогна да превъзмогне обзелото я униние.

Кейтлин се прибра у дома, направи си чай и препечена филия, после набра с разтреперани пръсти номера на Алек.

— Ало! — чу се уморен глас.

— Обажда се Кейтлин.

— О, да, Бети ми предаде.

Кейтлин заговори бързо и напругаше сили да не избухне в плач.

— Сам постъпи в болница с лек сърдечен удар.

— Много съжалявам. Сега положително си прекалено заета...

Последва мълчание.

— Дъщерята на Сам има желание да се срещнете, макар и да няма намерение да се омъжва. Казва се Джоди, много е млада, едва на двадесет и две...

— Претрупан съм от работа и нямам никакво време да... Но след като няма намерение да се омъжва, защо иска да се срещне с мен?

— Баща ѝ настоява да се омъжи и тя иска да го разведри, докато е в болницата. Но ако действително нямаш време... Джоди се интересува единствено от насекоми.

— Знаеш ли, може пък тя е човекът, който ми е необходим да се поразтоваря малко.

— Да не искаш да кажеш, че приемаш да се срещнете?

— Защо не? Тя има нужда от компания, аз също.

— Добре тогава. Ще уредя всичко.

Кейтлин затвори телефона и се заразхожда нервно из апартамента си.

Това е лудост, каза си тя. Истинска лудост! Влезе в спалнята и започна да рови из чекмеджетата за пижама. По едно време погледът ѝ се спря върху една нейна снимка с Алек, направена предишната година на панаира в Охайо. Снимката стоеше там от петнадесет месеца, но

сега това ѝ се стори неуместно. Не можеше повече да я понася.
Въздъхна от безсилие и обърна снимката към стената.
После, най-неочаквано, избухна в плач.

ОСМА ГЛАВА

През останалата част от седмицата животът на Кейтлин се въртеше единствено около работата. В петък следобед, като по някакво чудо, темпото спадна. Кейтлин забеляза, че грамадата документи върху бюрото ѝ вече е с нормални размери и папките с оранжевия надпис „Спешно“ са изчезнали.

Дот влезе в кабинета с купчина писма за подпис.

— Шефе, ако нямаш някоя много важна работа за мен, ще отида при Сам.

— Разбира се — Кейтлин подписа писмата. — Чудесно е, че Сам най-после се прибра у дома. Нали ще му занесеш последния отчет?

— Разбира се. Хосе го подготви. Свърши огромна работа. Да кажа ли на Сам, че ти допълнително ще го запознаеш с подробностите?

— Да, така му кажи — Кейтлин се облегна на стола и се протегна. От дългото неподвижно седене над книгата я болеше цялото тяло. — Божичко, откога не съм чакала с такова нетърпение края на седмицата! Много ще се радвам Сам скоро да се заеме с работата по своя борбен начин.

— Откакто се е върнал у дома, състоянието му бързо се подобрява. А и поведението на Джоди много го радва.

— Какво прави тя?

Върху лицето на Дот се разля широка усмивка.

— Среща се с Алек Удуърд, разбира се. Нали ти уреди първата им среща? Всяка вечер са заедно през тази седмица. Сам е на седмото небе от щастие.

Кейтлин остана с отворена уста.

— Срещат ли се? Джоди и Алек се срещат?!

— И чудесно се разбират — усмихна се още по-широко Дот.

— Почакай малко — Кейтлин се хвана за ръба на бюрото, защото изведнъж ѝ се замая главата. През седмицата бе толкова заета, че не бе имала възможност да разбере какво е станало с Джоди и Алек. —

Какво говориш, Дот? Джоди няма сериозни намерения към Алек. Съгласи се на една-единствена среща, само и само да угоди на баща си. Искаше по този начин да помогне за по-бързото му възстановяване. Никога обаче не е имала намерение да се обвързва истински с Алек Удуърд.

— Джоди може и да ти е казала, че не възнамерява нищо сериозно — продължи да се усмихва Дот, — но това е станало, преди да се срещне с него. Трябва да ги видиш как се държат сега влюбено за ръце. За първи път в живота си виждам такава щастлива двойка.

— Но Джоди нямаше никакво намерение да се влюбва! — почти изкрещя Кейтлин. — Тя заминава за Африка. Научен работник е, луда е по насекомите! Освен това е едва на двадесет и две, докато Алек е почти на тридесет и пет. Разликата им е огромна...

— Любовта не познава граници и възраст — сантиментално въздъхна Дот.

Кейтлин поклати глава.

— Чуваш ли се какво говориш, Дот? Откога си падаш толкова по любовта и романтиката? Какво стана с онази жена, която само преди три седмици ме предупреждаваше, ако съм умна, да си стоя неомъжена?

— Това е нещо друго — отвърна неопределено Дот. — Някои двойки дотолкова си подхождат, че могат да разчувстват и циник като мен.

— Джоди и Алек не си подхождат! — отсече Кейтлин и се запита дали прекалената работа не се е отразила на нервите ѝ.

— Защо си толкова злобна? Бъди доволна, че Алек си е намерил годеницата, за която мечтаеше. Нали ти няма да се омъжваш за него! Както и да е... Аз трябва да бързам, Кейтлин. Сам все още не може да се справя сам, а зная, че Джоди ще излиза тази вечер. Алек ще я води на някаква нова пиеса в центъра „Линкълн“ — тя махна весело с ръка. — Довиждане. Ще се видим в понеделник. На път за Сам ще пусна и трите писма.

Веднага след излизането на Дот Кейтлин почисти с трескава бързина бюрото си, пхна в чантата си няколкото останали ѝ преписки, облече жакета си и се втурна към асансьора. После взе такси и пристигна пред кабинета на Алек, преди да е осъзнала напълно какво прави.

Щом разпозна Кейтлин, любезната усмивка на Бети — секретарката, премина в гримаса.

— Добър ден, госпожице Хауард — поздрави тя леденостудено.

— Алек тук ли е?

— Тук е, но е много зает...

— С клиент ли? Или с някой негов съдружник?

— Не, разговаря по т...

— Трябва да говоря веднага с него! — без да дочака позволение, Кейтлин почука на вратата. — Аз съм! — извика тя. — Налага се да поговорим! — и бутна вратата.

Алек наистина разговаряше по телефона. Той вдигна поглед, но не я поздрави с обичайната си приятелска усмивка. Вместо това се извъртя на стола и се засмя тихо в слушалката.

— Дойде Кейтлин — чу го тя да съобщава на някого. — Не, не съм я очаквал — той млъкна за миг. — Точно така, напълно съм съгласен — гласът му прозвуча дрезгаво: — Скъпа, цялата тази седмица беше невероятна!

Скъпа ли? Очите на Кейтлин щяха да изскочат от орбитите. Тя разбра със закъснение, че Алек води частен телефонен разговор и че не бива да слуша. Отдръпна се в най-отдалечения ъгъл на кабинета и се престори, че разглежда някакви подвързани в кожа кодекси.

Алек продължи разговора си с по-приглушен глас, но въпреки това тя ясно чуваше гърления му смях. Направиха ѝ впечатление последните му думи:

— Довиждане, скъпа. С нетърпение очаквам да те видя — и той изпрати целувка.

Кейтлин не можеше повече да се сдържа. Тя се обърна в момента, в който Алек затвори телефона, погледна към нея и ѝ се усмихна безразлично.

— Здравей. Как си? Не очаквах да те видя днес.

— С кого разговаряше? — избълва тя, после силно се изчерви. — Извинявай, не е моя работа да те питам, но...

— Не се безпокой — гласът му звучеше любезно. — Разговарях с Джоди. Уточнявахме се за довечера. Отиваме на театър в центъра „Линкълн“.

— Ах, да! Дот вече ми каза. С изключение на мен, изглежда всички знаят как добре се разбирате с Джоди.

— Ти беше заета. Не ми се искаше да те безпокоя с телефонни обаждания. Дот каза, че си потънала до гуша в работа.

— Разговарял си с Дот? Нищо не ми е казвала.

— С Дот се опознахме много добре след заболяването на Сам. Двете с Бети са станали първи приятели.

— Дот и Бети?! Нима си допаднат?

— Защо се удивляваш толкова? Двете имат много общи разбирания. На една и съща възраст са. Имат една и съща професия. И двете са изключително експедитивни. Разбрах дори, че онази вечер са ходили да пият коктейли и са прекарвали чудесно. Взаимно са се оплаквали от шефовете си — Алек подигравателно се усмихна. — Смятат, че твърде зле се оправяме с личния си живот.

— И не одобряват срещите ти с Джоди — добави бързо Кейтлин.

— Напротив! — той се усмихна още по-широко. — И двете смятат, че в момента тя е най-подходящата млада дама, с която се срещам.

Кейтлин така силно стисна чантата си, че чак кокалчетата ѝ побеляха.

— Удивлявам се, че прекарваш така добре. Не очаквах, че толкова ще си допаднете с Джоди. Между вас... Между вас съществува доста голяма възрастова граница!

— Дванадесет-тринадесет години в наше време не представляват нищо. С Джоди установихме, че имаме много общи интереси. Отношението към живота, семейните ценности... Най-различни неща.

— Откога си пленен от жизнения цикъл на мухата цеце? — едва прикри иронията си Кейтлин.

— Джоди не разговаря все за насекоми — усмихна се нежно и замислено Алек. — Струва ми се, че намерихме по-интересни начини за прекарване на времето — той се пресегна и взе едно адвокатско досие. — Убеден съм, че идваш по някакъв повод, Кейти. Една заета личност като теб не излиза от работа следобед, просто да се поразходи насам-натам. Да не би да имаш нужда от помощ?

От толкова много неща имам нужда, помисли си тя. Боже Господи, от толкова много неща! Твърде късно разбра защо чутата от Дот новина я разстрои толкова много и защо се бе завтекла като обезумяла към Алек.

Гризеше я ужасна дива ревност.

Смътните ѝ терзания изведнъж ѝ станаха кристално ясни. Това бе инстинктивна реакция на дива самка, която бяга от опасността и търси сигурно убежище.

Но Алек представляваше и сигурното убежище, и опасността, от която бягаше.

Защо трябваше да измине толкова много време, за да разбере една толкова проста истина? Години наред се бе борила с мисълта, че обича Алек, че го желае с такава страст, която заплашваше да се превърне в неизлечима болест, че умира от желание да прекара останалата част от живота си с него. При тази мисъл всичко пред погледа ѝ се разлюля.

Алек се изправи, сякаш едва сега я забеляза. Той я прихвана през кръста и я отведе до един стол.

— Какво ти става, Кейти? Пребледня като мъртвец. Трябва да полагаш повече грижи за себе си. Ако се преуморяваш от работа, няма да помогнеш много на Сам.

— Този уикенд няма да се занимавам с нищо — отвърна тя. — Ще си дам два дни ваканция.

— Добре.

Но не ѝ предложи да прекарат заедно почивните дни. Не спомена нищо и за намерението им да отидат в зоологическата градина.

Бети влезе с чаша чай и чинийка с дребни бисквити. Като видя Кейтлин, намръщеният израз от лицето ѝ изчезна.

— Скъпа, изглеждате зле — каза загрижено тя. — Да ви донеса ли аспирин. Опасявам се, че не мога да ви предложа друго.

Кейтлин изпита силно желание аспиринът да ѝ помогне, но за нещастие, любовната мъка изискваше по-други лекарства. С големи усилия, тя се изправи и пое чашата чай. Проклета да е, ако покаже слабост пред тази горгона.

— Благодаря, Бети, но след една хубава вечеря и дълбок сън, всичко ще ми мине. Имах много тежка седмица. Това е всичко.

— Да повикам ли такси? — обърна се тя към нея. — По това време в петък следобед обикновено се чака повече.

— Не се безпокой за такси — обади се веднага Алек. — Аз ще я закарам до тях.

— Забравяте за другата си среща — отвърна секретарката и в гласа ѝ прозвуча предупредителна нотка. — Знаете, че не бива да

напускате кабинета си. Поне не още.

— Да, разбира се, но при тези обстоятелства...

— Не мисля, че това е разумно — отвърна твърдо Бети.

Алек отиде до прозореца и погледна навън сгъстяващия се мрак. Кейтлин не разбра как е приел напомнянето на секретарката си. „Напомняне“ бе точната дума, помисли си Кейтлин, поразена от това ново доказателство на неприязънта на Бети към нея. Секретарката дори си позволяваше да забранява на Алек да я откара с колата си!

Измина известно време, докато Алек отново заговори, като продължаваше да се взира навън.

— Напълно си права, Бети. Благодаря ти, че ми напомни. Ще остана още малко с Кейтлин, след което ще се приготвя за следващата среща.

— Добре — отвърна тя. — Всички документи са на бюрото ми. Сега ще повикам такси за госпожица Хауард.

Бети излезе от стаята, а Алек се дръпна от прозореца и се върна на бюрото. Сякаш нарочно се мъчеше да избегне погледа на Кейтлин.

Ръцете ѝ се разтрепериха и тя остави чашата, за да не разлее чая. Вълнуваха я необикновени чувства. Бе познавала този мъж през повечето години от своя живот. Усещаше как колената ѝ омекват и сърцето ѝ започва да блъска силно в гърдите при мисълта, че той ще повдигне глава и ще я погледне.

Изпита непреодолимото желание да се втурне към него, да се хвърли в прегръдките му и да му каже колко много го обича. Някакъв дълбок глас обаче ѝ нашепна, че би се унижила. Приятелството им траеше вече двадесетина години, а тя все още нямаше ясна представа какво всъщност изпитва Алек към нея. Голата истина бе, че и тя никога досега не се бе замисляла за неговите чувства към нея. В отношенията им преобладаваха нейните нужди, нейните желания, нейните искания. Страхуваше се, че скоро ще се задуши в безнадеждно объркания си душевен свят.

— Защо дойде днес, Кейти? — запита я най-сетне Алек.

Искаше ѝ се да му разкаже всичко — онези истини, които най-сетне бе открила за себе си. Но не бе в състояние да произнесе и думичка.

В най-неподходящия момент Бети надникна през вратата и отново демонстрира уменията си да се натрапва.

— Таксито ще пристигне след десетина минути. Портиерът моли да почакате долу, госпожице Хауард.

— Веднага слизам — отвърна Кейтлин и се опита да изрази някаква благодарност.

— Няма защо да ми благодарите — отвърна Бети и се скри зад вратата.

Алек се приведе напред и се подпря на бюрото. Лъчите на залязващото зад него слънце осветяваха черната му коса и очертаваха в полусенки високите му скули.

Стомахът на Кейтлин се присви в отговор на чувствата, които разбуди у нея силата на мъжкото му излъчване. Сляпа ли е била през всичките тези години? Как е прекарвала толкова време с Алек, без да осъзнава собствените си чувства и физическото привличане помежду им.

— Кейти... — гласът му прозвуча нежно, но някак плахо. — Наистина не изглеждаш добре. Нали ще се погрижиш за себе си през почивните дни?

— Разбира се.

Неговата безлична любезност подразни повече от всичко опънатите ѝ до крайност нерви. Тя копнееше за онази топлина, която струеше винаги в техните разговори. Изведнъж изпита необходимостта да се уедини в апартамента си и скочи, готова да си тръгне. Нямаше сили да се усмихне, само грабна чантата и приглади полата си.

— Имаш ли някакви планове за довечера? — обърна се учтиво към нея Алек.

— Много важни. Намислила съм да спя дванадесет часа, след което да вегетирам поне още дванадесет.

Алек я изпрати до вратата с присвити очи.

— Знаеш ли, така и не ми каза защо дойде?

Кейтлин едва не избухна в истеричен смях. Искях да се опазя от големия лош вълк, каза си наум тя, но се оказа, че ти си вълкът, а не човекът, при когото търсех закрила.

— По работа — отвърна тя, като се хвана за първото извинение, което проблесна в преуморения ѝ претоварен мозък.

— По работа ли? О, положително имаш предвид договора ми с „Сървисис Ънлимитид“. Договорът ми за търсене на съпруга.

Тя, разбира се, въобще не бе имала това предвид. Ни най-малко не ѝ се искаше да обсъждат идеала на Алек за семейно щастие.

Кейтлин въздъхна и разтри зачервените си от умора очи.

— Дойдох, за да изгладим някое евентуално недоразумение — отвърна най-сетне тя. — Държа да знаеш, че не считам Джоди Берген за клиентка на нашата агенция. Тя не е вписана в нашите документи и не ти беше представена като сериозна кандидатка за женитба. Що се отнася до мен, всичко онова, което става между вас двамата, си е лично ваша работа и няма нищо общо с нашата компания.

— Да не би искаш да ми кажеш, че не дължа никакви пари на „Сървисис Ънлимитид“?

Въпросът му я ядоса и Кейтлин изскърца със зъби.

— Естествено, след като вие с Джоди... — тя се изкашля и се опита отново да продължи: — При тези обстоятелства съм склонна да анулирам ангажиментите ти към компанията.

— Не изпреварваш ли малко събитията? Струва ми се, че това няма нищо общо с моето желание.

Бяха стигнали вече до вратата на кабинета му.

Тя се спря учудена.

— Но нали ти и Джоди...

— Джоди е прекрасно момиче и двамата чудесно се разбираме, но женитбата е нещо сериозно. Искане ми се да огледам всички възможности, преди да взема окончателно решение.

Кейтлин си помисли, че нещо не се връзва. Преди няколко минути, когато се втурна в кабинета, Алек нарече Джоди „скъпа“ и ѝ изпрати целувки по телефона. Сега я уверяваше, че иска да огледа внимателно възможностите си за женитба. В промяната на отношението му май се криеше безчестие и Кейтлин тъкмо щеше да му го каже, когато някакъв вътрешен глас ѝ подсказа да замълчи. След всичко, което се бе случило напоследък, едва ли тя бе човекът, който можеше да съди другите.

— Сякаш искаше да кажеш нещо? — рече Алек, докато я изпращаше до вратата.

Кейтлин започна с тих глас, като се надяваше, че Бети няма да я чуе:

— Просто ми стана чудно... Не е ли малко непочтено по отношение на Джоди, ако започнеш да се срещаш и с други жени?

— Не бива ни най-малко да се безпокоиш за Джоди. Разбираме се много по-добре, отколкото предполагаш — отвърна Алек. — Много е мила и аз я харесвам, но и двамата трябва да обмислим някои неща, преди да се отдадем на семейния живот. Така че, ако в твоите книги имаш друга подходяща кандидатка за женитба, не бих отказал да се срещна с нея. Имам вяра на твоята професионална преценка, Кейти, независимо от това, че старото ни приятелство доста се е разклатило.

В думите на този нещастник нямаше абсолютно никакъв смисъл! Кейтлин изведнъж изпита някакво ново и много объркано чувство, нещо между възбуда и гняв.

— Нека говорим откровенно! Независимо от факта, че ти и Джоди сте се привързали толкова много един към друг и тази седмица излизате всяка вечер заедно, ти искаш да ти намеря друга кандидатка за женитба?

— Точно така. Ще се радвам, ако ми се обаждаш всеки ден по телефона и ме уведомяваш как вървят нещата. Така и аз ще имам възможност да те държа в течение за връзката ми с Джоди — той не си направи труда да ѝ обясни мотивите си или пък да защити своето решение.

Кейтлин изпитваше странното усещане, че макар и да обсъждаха жизненоважен за него въпрос, вниманието му бе насочено другаде.

Не, не можеше да го разбере! Към гнева и възбудата ѝ сега се прибави и някаква слаба надежда. Ако Алек не е влюбен в Джоди, тогава за нея се откриваше още една възможност. Можеше да намери начин да го убеди, че идеалната жена е била до него през всичките тези седем години.

Кейтлин установи, че отново е в състояние да се усмихва, затова подари на Алек най-добрата си професионална усмивка.

Тя обичаше предизвикателствата, а това обещавахе да бъде едно от най-сериозните, с които се бе сблъсквала в своя живот.

— Добре, уговорихме се. Имам предвид една чудесна жена, с която можеш да се срещнеш.

— Така ли? Как се казва?

— Хелин — Кейтлин спомена първото име, което ѝ хрумна. — Засега не мога да ти кажа нищо повече, Алек.

— Кога мога да се срещна с нея?

— В събота вечер.

— Не е ли много скоро...

— Можеш спокойно да се откажеш, ако не желаеш. Хелин е светска дама. Мексиканският посланик лично я е поканил на приема, даван от него, и ти можеш да я придружиш. Това ще бъде истински южняшки празник с танци, песни, прекрасна кухня и ще присъстват важни вашингтонски особи. Облеклото е строго официално, приемът започва в осем.

— Можеш да я вземеш от моя апартамент. Познаваме се. Интересува ли те предложението?

— Да.

Усмивката на Кейтлин този път беше истинска.

— Хелин ще остане много доволна — каза тя и влезе в асансьора.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Кейтлин винаги се бе смятала за умна, чувствителна и доста привлекателна млада дама. Умееше да се справя с предизвикателства на живота, като разчиташе предимно на интелектуалните си заложи, макар да не бе доктор на науките като Джоди. От друга страна, притежаваше интересно лице, хубаво тяло, стройни крака и разкошна кестенява коса, на която се радваше и с която тайно се гордееше. Най-общо казано притежаваше ред качества.

Късно следобед в събота вечер обаче Кейтлин бе готова да преразгледа досегашното си благоприятно отношение към самата себе си. След като обикаля часове наред из магазините и изпробва безброй вечерни тоалети, тя стигна до мрачното заключение, че сериозно е надценявала своята привлекателност. Ако се съдеше по отрицателния резултат от нейното пазаруване, то би трябвало да стигне до извода, че съвсем не е толкова хубава, щом нищо не ѝ подхожда. Часове наред в напразно търсене да открие онзи зашеметяващ тоалет, в който като я погледне, Алек от пръв поглед ще разбере какво му е липсвало цял живот.

Накрая влезе в малък бутик на Уисконсин Авеню. Това щеше да е последната ѝ спирка, преди да се откаже от всичко и да се прибере у дома. Новите модели за коледните празници вече бяха пристигнали. Пред очите ѝ беше цялата колекция. Нищо обаче не се доближаваше дори бегло до онова, което търсеше.

Почти обезсърчена, Кейтлин се питаше защо в цял Вашингтон не може да намери една-единствена рокля, с която да зашемети Алек Удуърд.

Когато погледът ѝ се спря за първи път върху копринената рокля, скрита между останалите, тя се опита да потисне пламналата ѝ отново надежда. Когато след малко се огледа в огледалото, усети приятна тръпка. Роклята сякаш беше шита специално за нея. Кейтлин бе уверена, че ако Алек я погледне, мигом ще забрави Хелин.

Тя се прибра у дома в приповдигнато настроение, изкъпа се, облече новата рокля и започна да се гримира. Преди да си сложи червилото, я обзе съмнение дали не се държи като пълна глупачка.

Вчера планът ѝ се стори много прост, понеже съществуваше единствено в главата ѝ: да се срещне на някакво интересно място с Алек (приема на мексиканския посланик), да се повеселят няколко часа (да потанцуват, да хапнат, да пийнат по чаша вино), след което да признае истинските си чувства (Алек, аз те обичам). Сега този план някак си се разпадна и ѝ се стори неосъществим. Тя се надяваше, че в него е включен момент, в който Алек ще я вземе в прегръдките си и докато си разменят целувки, ще постави годежен пръстен на ръката ѝ.

Планът вече ѝ се струваше крайно наивен и необмислен.

„Обичам те“ — възможно ли е тези прости думи да бъдат толкова трудни за произнасяне?

Звънецът на входната врата звънна. Алек! Положително е Алек, в противен случай портиерът щеше да ѝ се обади по телефона и да я предупреди. Стомахът ѝ се сви.

Отвори вратата и се усмихна. Няма смисъл да правя от мухата слон, каза си тя. Трябва да се държа спокойно и да разсъждавам трезво.

Пред вратата наистина стоеше усмихнат Алек с малко пакетче в ръка.

— Здравей, Кейти. Да не би да отиваш някъде?

Налагаше се да му каже нещо, да измисли някакво извинение, в противен случай вечерта щеше да завърши, преди да е започнала.

— О, Алек, би ли влязъл? — покани го тя с напрегнат глас.

— Къде е Хелин? — огледа той празната всекидневна. — С нетърпение очаквам да я видя.

— Тъж... Има един малък проблем — отвърна Кейтлин с надеждата да не изглежда толкова виновна, колкото се чувстваше. — Наистина съжалявам, но... Но извикаха Хелин в последната минута. По спешност. Някаква страшно неотложна работа.

Алек видимо се разтревожи.

— Извикали ли са я? Това ме изненадва. Надявам се, че нищо лошо не се е случило.

Кейтлин почувства как събитията застрашително се изплъзват от контрол. Досега трябваше вече да е признала на Алек, че Хелин

въобще не съществува и двамата да се смеят на шегата. Но не намираше думи да му обясни.

— Някакво много важно заседание — каза бързо тя. — Хелин ме помоли да ти предам искрените ѝ съжаления. Страхувам се, че ще мине известно време, преди да се освободи отново.

— Аз съм опропастен! Наистина с голямо нетърпение очаквах да се запозная с нея. С какво точно се занимава тя?

— С какво се занимава ли?

— Да. Каква е професията ѝ? Къде работи?

— Работи за правителството — отвърна Кейтлин след известно мълчание. — Нещо секретно. Строго секретно! Всъщност не бива да ти съобщавам нищо.

— Поласкан съм, че е проявила желание да се освободи за малко от тази своя хмм... интересна работа и да се запознае с мен.

— Разказах ѝ доста неща за теб.

Той се засмя.

— Тогава съм още по-удивен, че има желание да се запознаем. Как така е станала твоя клиентка?

— Търсеше да наеме домашна помощница.

— И ти успя да я накараш да мисли за евентуален брак? Удивително! Винаги съм знаел, че си превъзходна професионалистка, но не чак дотам. Какъв е цветът на косата ѝ?

— Червенокоса е — отвърна Кейтлин първото, което ѝ дойде наум.

— Като твоята ли? Какво съвпадение!

— Не, не е съвпадение. Нейната коса е по-светла от моята.

— Ммм... Звучи прекрасно.

Кейтлин се опита да му отвърне с нещо остроумно, но напълно се провали.

— Е, виждам, че си се приготвила да излизаш. Струва ми се, че е най-добре да се прибирам у дома.

— Можеш да дойдеш с мен — бързо предложи Кейтлин.

Господи, какви ги забърках с тази покана, помисли си отчаяно Кейтлин.

— О, не, благодаря — отвърна Алек и си взе шала. — Не желая да се натрапвам.

— Не се безпокой, случаят не е специален. Освен това нямам никаква среща. Облякла съм се така в твоя чест — тя силно се изчерви.
— Исках да кажа, че Хелин ми даде поканите си за мексиканския прием и ме помоли да те заведа вместо нея.

Той я погледна изпълнен със съмнение.

— Но на нас двамата не ни се ходи там, нали? И какъв е смисълът? По-добре да се заемем с нашите си работи.

— Забрави ли, че през този уикенд няма да работя нищо?

— Тогава няма защо да заместваш Хелин. Почини си добре и се наслаждавай на своята миниваканция.

Той хвана дръжката на вратата, готов да си тръгне.

Кейтлин не можеше да повярва колко зле се справя с положението.

— Нямам желание да се залавям за работа — отвърна решително тя. — Всъщност искам да отида на този прием с теб, Алек. Не настоявам, но ако си свободен, бих се радвала да отидем.

Алек отвори вратата.

— Съжалявам, но не мога... — млъкна, после бавно се обърна. Кейтлин изпита чувството, че нещо го тревожи. — Е, добре — съгласи се накрая той. — След като и двамата сме готови, ще излезе малко глупаво да приключим тази вечер, преди още да е започнала.

— Точно така! — отвърна радостно тя. — Ще отидем да се позабавляваме на приема.

— Щом казваш... — Алек внимателно я огледа. — Роклята ти ми харесва. Виждал ли съм я по-рано?

— Не си. Нова е.

Кейтлин се опита да се усмихне. Донякъде се бе успокоила, че плановите ѝ за вечерта няма да бъдат осуетени. Алек се съгласи да я отведе на приема и изрази желание да прекара няколко часа с нея.

— Вземи си палто — каза той. — Тази вечер е студено.

— Добре. Само за един момент.

Той сподави прозявката си. Изглеждаше повече отегчен, отколкото уморен.

— Имаме време. Не е необходимо толкова да бързаш.

Когато Кейтлин и Алек пристигнаха на приема, празненството беше в разгара си. Наоколо сновяха келнери, понесли тежки сребърни подноси с изстудено шампанско и искрящо вино. Тълпи от елегантно

облечени мъже и жени се разхождаха около масите, отрупани с всевъзможни ястия и екзотични плодове. Музиканти обикаляха гостите и ги забавляваха с песните си, а в отделна сводеста зала, голям оркестър изпълняваше традиционна мексиканска танцова музика.

Алек предложи да отидат в танцовата зала, но точно в този момент оркестърът престана да свири. Двамата застанаха встрани с чаши в ръце. Тогава Кейтлин зърна един дипломат, клиент на „Сървисис Ънлимитид“ и сърдечно го поздрави.

— Антонио, много се радвам да те видя. Как си?

Той галантно се поклони. Въпреки, че бе учил години наред в Щатите, бе успял да запази своя южняшки чар.

— Аз се радвам повече от теб, Кейтлин! Тъкмо се канех да освободя моята икономка, така че имам претекст да ти се обадя и да те поканя на един дълъг интимен обяд.

Тя се засмя.

— Подобен претекст не е необходим. Просто ми се обади по телефона. С удоволствие ще приема поканата ти за обяд, макар че ще ми бъде приятно да ти намеря и нова икономка, стига действително да търсиш такава.

— Серафина говори непрестанно за пенсиониране. Шегата настрана, но наистина ще ти се обадя — погледът му се плъзна одобрително по голите ѝ рамене. — Страхотна рокля, Кейтлин! Цветът много ти отива. А косата ти е по-разкошна от всякога.

Кейтлин се усмихна.

— Благодаря ти. Знам, че умееш да казваш на жените онова, което им се иска да чуят.

— С теб е много лесно, защото всичко, което казвам, е истина — той протегна ръка на Алек. — Не сме се запознавали лично, но аз ви познах. Видях ви по телевизията. Името ми е Антонио де Лас Кантерас, служител съм в Мексиканското посолство, а вие сте Алек Удуърд, новият адвокат на прочутия господин Маркузо.

Алек се здрависа и на лицето му се изписа недоволно изражение.

— Да, така е, но ми се иска господин Маркузо да не е чак толкова известен, защото пресата превръща беззащитната му съпруга в жертвата на месеца. Правото губи, когато един процес се води под прякото наблюдение на средствата за масова информация.

— Но вие сте свикнали с подобни дела, нали? Известен сте с това, че дори и притиснат до стената, успявате да запазите спокойствие.

Алек едва-едва се усмихна.

— Ако това е комплимент, тогава го приемам и ви благодаря.

— Разбира се, че е комплимент, но искрен — отвърна Антонио.

— О, оркестърът засвири танго! Кейтлин, каня те на танц. Ясно си спомням, когато танцувахме за последен път танго. Възползвам се от правото си на домакин и те моля да ми доставиш отново това удоволствие.

Кейтлин охотно се съгласи. Не само че Антонио бе превъзходен танцьор, но напрежението между нея и Алек изглежда се засилваше с всяка измината минута. Честно казано, за нея бе истинско облекчение да се отдели за малко от него.

Двамата танцуваха, после взеха по чаша шампанско.

— Изглежда изгубихме твоя кавалер — каза Антонио. — Щастието сякаш ми се усмихва, защото имам възможност да приложа незабавно моя план, целящ твоето похитяване. Луд съм по теб, Кейтлин!

Тя се засмя.

— Не говори така, Антонио. Някой ще ни чуе и ще помисли, че говориш сериозно.

— Но аз говоря напълно сериозно! — засмя се той и дълбоко въздъхна. — След като видях твоя адвокат, разбрах, че нямам никакви възможности. Дори за човек като мен е трудно да си съперничи с него.

— Той не е мой — отвърна Кейтлин, но съжали за думите си, понеже Антонио я погледна с разбиране.

— Изглеждаш разстроена, скъпа.

— Грещиш, Антонио. С Алек се познаваме от дълги години и сме само приятели.

— Така ли! — възкликна той. — Разбирам...

— Няма нищо за разбиране.

— Естествено, че има. Искаш той да ти бъде повече от приятел, но нещо не върви. Не мога обаче да си представя защо упорства. Поведението на американците в подобни положения често е напълно непонятно за нас, латиноамериканците.

Кейтлин изпи последната глътка шампанско и внезапно изпита желание да му каже истината.

— За едно нещо си съвсем прав, Антонио. Действително имам желание да ми бъде повече от приятел.

— Тогава му го кажи. Още по-добре е да му го покажеш.

— Опитах се, но той не разбира.

— Много си деликатна. Действай направо. Покани го в апартамента си и се люби с него. За мен няма по-убедителен начин от този.

Кейтлин не знаеше дали да се смее, или да плаче.

— Антонио, ти превръщаш всичко в игра. Според мен не е чак толкова лесно да превърнеш един свой стар приятел в любовник.

— Лесно е, стига да си решена на това. Повярвай ми! Достатъчно е само да целунеш страстно своя изнервен адвокат и веднага ще се окажеш в леглото му. Алек Удуърд копнее да се люби с теб, Кейтлин, повярвай ми! Желанието е нещо, което един мъж не може да скрие от друг.

— Може би наистина има желание да се любим — отвърна тя, — но физическото привличане не е достатъчно. Какво ще стане, ако от тази любов не излезе нищо? Не желая да разрушавам нашето приятелство, само заради една любовна нощ.

Антонио сви рамене.

— Животът е пълен с опасности, Кейтлин. Просто трябва да решиш дали играта си заслужава високия залог.

Тя унило се усмихна.

— Не съм убедена, че всичко е толкова просто, колкото изглежда.

— В крайна сметка, любовните проблеми са си негови. А, ето го и твоят безсърдечен адвокат!

Двамата отидоха при Алек.

— Господин Удуърд — обърна се Антонио към него, — благодаря ви от сърце, че ми позволихте да танцувам с Кейтлин.

— Не е необходимо да ми благодарите — отвърна рязко Алек. — Кейтлин не се нуждае от моето позволение, за да реши с кого да танцува.

— Много сте великодушен. Що се отнася до мен, ако бях с такава прекрасна дама, уверявам ви, че щях да бъда по-притеснен.

Той целуна ръка на Кейтлин и без да каже нищо повече, се изгуби сред гостите.

Алек ядосано се обърна към нея:

— Кейтлин, искаш ли да си тръгваме?

— Защо да бързаме — отвърна тя. — Тъкмо исках да потанцуваме.

За момент ѝ се стори, че ще откаже. Но той повдигна рамене и без да каже дума, я отведе на дансинга.

Когато Алек я притегли към себе си, Кейтлин усети как изтръпва. Изпълни я чувство на щастие. Учуди се как е могла да се лиши от тези невероятни усещания и чувства в продължение на толкова години. Как е могла да се самоизмамва, че е желала Алек за приятел, когато цялото ѝ същество е жадувало за него като за любовник? Като за съпруг... Осветлението бе приглушено, тя притвори очи, допря леко лице до неговото и двамата бавно се понесоха в танца. Неусетно се озоваха в най-тъмния ъгъл на танцовата зала и тя почувства как я притисна по-силно, показвайки колко силно я желае. После той сведе глава и за няколко блажени мига тя почувства устните му леко да докосват шията ѝ. Кожата ѝ настръхна, тялото ѝ запулсира от желание. Забравила напълно за околните, тя повдигна глава, за да посрещне целувката, за която копнееше.

Устните му за миг се поколебаха над нейните, после той вдигна глава и се отдръпна леко.

— Разкажи ми повече за Хелин — каза той, сякаш само преди миг не се канеше да я целуне. — Наистина изгарям от желание да науча всичко за нея.

Защо Алек изведнъж пожела да говорят за Хелин и я поведе към осветената част на залата? В момента най-малко ѝ се искаше да разговарят за несъществуващата Хелин. Тя поклати глава и с върховни усилия се опита да събере разпилените си мисли.

— Добре ли се чувстваш? — обърна се нежно към нея Алек. — Ако желаеш, можем да спрем да танцуваме и да си починем.

— Да, по-добре би било. Мисля, че се дължи на шампанското, което изпих.

Алек погледна часовника си.

— Всъщност вече е единадесет и половина. Защо да не си тръгнем, преди наистина да е станало съвсем късно? Убеден съм, че и

ти ще имаш много работа утре, така че не е зле да си легнем по-рано тази вечер.

Обзета от безпомощност, Кейтлин го погледна мълчаливо. Алек прие това като знак на съгласие. Докато я водеше към изхода, тя изпита чувството, че нещо стана с него. Не бе възможно един мъж, който бе трепнал в прегръдките ѝ, да се промени за миг и да се държи сега толкова неангажиращо безгрижно.

— Алек... Относно Хелин... Относно нас двамата...

Усмивката не слизаше от лицето му.

— Слушай, Кейтлин, не е необходимо да обясняваш нищо. Всичко ми е напълно ясно.

— Но на дансинга...

— Извинявай, какво да ти кажа... Обожавам бавната музика. Тя ми действа особено, но не се тревожи, Кейти. Уверявам те, че това не означава нищо. Мислех си за Хелин. Колкото повече си мисля за нея, толкова повече се убеждавам, че няма да излезе нищо. Аз съм много зает, а тя като че ли още повече. Освен това се оказва, че Джоди е идеалната кандидатка за мен. Още няма изградена кариера, свободна е, което означава, че можем да уредим по-лесно съвместния си живот. Струва ми се излишно да включваме на този етап и друга жена.

— Чудесно — отвърна Кейтлин. — Да забравим за Хелин.

Алек взе палтата им от гардероба и ѝ помогна да се облече.

— Тогава да считаме, че въпросът с Хелин е приключен.

— Хелин въобще не съществува — Кейтлин силно се изчерви. — Искях да го знаеш.

— Чудесно! Бях сигурен, че тя е плод на твоето въображение — Алек весело си подсвирна. — В такъв случай не остана нищо друго, освен да ти кажа, че благодарение на теб, ние с Джоди сме на път да се превърнем в чудесна двойка.

— Поздравявам те! — отвърна вцепенено Кейтлин.

— Утре имам среща с нея — рече Алек и ѝ отвори вратата на колата. — Реших, че е време да започнем да се готвим сериозно за сватбата. Налага се да обсъдим датата — той се усмихна. — Майка ми толкова ще се развълнува! Очаква от години този ден! — той затегна предпазния си колан.

— И тя, и Сам много ще се зарадват — успя да каже Кейтлин. — Както, разбира се, и твойт баща.

— Това беше идея на Сам — засмя се Алек, — но с малко помощ и от страна на Дот и Бети.

— Бети ли? Какво общо има пък тя?

— Бети отдавна е включена в кампанията за моята женитба. Тя има много романтично сърце.

Кейтлин изпита желание да го фрасне по носа. Имаше странното усещане, че Алек се надсмива над нещо, което тя не може да разбере.

— След като сега се прибера у дома, ще телефонирам направо на Джоди.

— За да я помолиш да определите датата на сватбата ли?

— Не точно това. Мама смята, че датата трябва да бъде определена поне месец по-рано. Искам да съм сигурен, че Джоди и Сам ще бъдат свободни през първата събота от декември.

— На пети декември ли?

— Точно така.

След по-малко от шест седмици Алек щеше да се ожени. За Джоди.

— Поздравявам те — поздравът ѝ прозвуча доста вяло. — Надявам се и двамата да бъдете много щастливи.

ДЕСЕТА ГЛАВА

— Той не може да направи това! — каза Кейтлин и се заразхожда из уютния апартамент на Дот. — Трябва да го обявим временно за душевно болен или за нещо подобно. Божичко, Дот, представяш ли си какъв отвратителен живот ще имат?

— Джоди е прекрасно дете. Един ден ще стане чудесна съпруга.

— Един ден! Нали в това се състои цялата работа. Ще стане такава поне след пет години, когато вече няма да се занимава с мухата цеце. Точно сега тя не е готова за брак, особено за такъв енергичен и взискателен мъж като Алек. Той е толкова силна личност, че много скоро ще я пречупи. И когато Джоди дойде на себе си, той ще реши, че му е станала скучна и ще поиска развод.

— Типично мъжко поведение — съгласи се Дот.

— Алек ни най-малко не е безсърдечен. Познавам много по-добре от всеки друг както слабите, така и силните страни на характера му. Той има нужда от силна партньорка, а не от котенце, което още не знае какво ще излезе от него, когато му пораснат нокти.

Дот се прозя.

— Влагаш много страст в тази история, мила, и се досещам защо. Може би Джоди е много по-умна, отколкото си мислиш. Представи си, че откаже да се омъжи.

— Жените никога не отказват на Алек Удуърд — отвърна мрачно Кейтлин. — Освен това Джоди е убедена, че е влюбена в него.

— Разговаряла ли си всъщност с Джоди? Знаеш ли какво смята самата тя?

— Ами, не съм, но...

— Тогава смятам нашия разговор за прибързан. Знаеш отношението ми към брака. Не обичам да разисквам този проблем, особено в неделя сутрин, когато още не съм си прочела вестника. Вземи си още от кифлите с боровинки и да говорим за нещо друго. За нещо по-интересно от брака. Например за данъците или за Втората световна война.

— Благодаря, не съм гладна — Кейтлин разтри чело. Събуди се тази сутрин със силно главоболие, заслужено наказание от твърде голямото количество изпито шампанско и твърде слабия самоконтрол. — Честно казано, мисля, че Алек нещо е превъртял. Снощното му поведение бе напълно лишено от смисъл. В един миг сякаш бе готов да ме люби направо на дансинга... — тя рязко млъкна. — Искам още една чаша кафе. Ти искаш ли нещо?

— Да бъдеш по-откровена.

— Какво означава това, за бога? — възмути се Кейтлин. — Дойдох при теб тази сутрин, защото си ми приятелка и се нуждая от твоята помощ...

— Затова ругаеш за какво ли не, а още не си ми казала какво всъщност те тревожи.

— И, според теб, какво е то? — запита Кейтлин с достойнство.

— Че си лудо влюбена в Алек Удуърд.

Кейтлин отвори уста, за да каже нещо в своя защита, но после се свлече сразена на дивана.

— О, Божичко, нима толкова си личи?

— Ами, само някой пришълец от друга планета не би се досетил! — стрелна я Дот с гневен поглед. — И самият Алек Удуърд може би не се досеща за нищо, защото и той изглежда такъв твърдоглавец като теб. Едно е сигурно, вие двамата сте си lika-прилика. Малко са хората с такъв висок коефициент на интелигентност като вас, които са напълно лишени от чувство за здрав разум.

Кейтлин бе свела поглед.

— Алек ме познава от години. След като иска да се ожени за мен, защо тогава не ми го каже?

— А ти ще кажеш ли „да“? Или ще заговориш за съвсем друго нещо? Погледни фактите в лицето, мила! Винаги си заявявала на всеослушание, че смяташ брака едва ли не за затворничество.

Кейтлин не бе готова да приеме логичните аргументи на Дот.

— Ако Алек наистина искаше да се ожени за мен, досега да ми го е казал. Не може да не е разбрал чувствата, които изпитвам към него!

— Аз бих казала, че този въпрос е твърде дискуссионен...

— Той не иска да нарани гордостта ми, затова не ми дава възможност да му засвидетелствам открито чувствата си. Алек прави

всичко възможно да ми попречи да му кажа, че го обичам.

— Скъпа, ако не беше уважението ми към теб, щях да ти кажа, че окончателно си оглупяла.

— И какво ти дава основания да правиш подобни квалификации?

— Не ти ли е минавало някога през ума, че и на Алек може да му е трудно да бъде откровен с теб по този въпрос? Така, както ти е трудно на теб?

— Не, не ми е минавало и през ум — отвърна бавно Кейтлин. — Всъщност ми е много трудно да се поставя на негово място. Опитвам се да разбера възмущенията му, чувствата му, но моите винаги излизат на преден план. Точно сега мисля само за това, колко много ми се иска да бъда с него, как безумно желая да ме прегърне... — тя стана и отново закръстосва стаята. — Знаеш ли, влюбването е фатална неизбежност, а аз нямам абсолютно никакъв опит, за да се справя с положението. На мое място сестрите ми отдавна щяха да са решили как да постъпят. Вероятно са замисляли да ни оженят с Алек от деня, в който той се премести да живее до нас. А аз, глупачката, едва миналата седмица открих, че съм безумно и страстно влюбена в този ужасен мъж.

— Безумно ли? — запита Дот с очевиден интерес. — Страстно? — тя се усмихна. — Е, мила, мисля, че червенокосата ти глава най-после е поумняла малко.

— Какви мисли се въртят в тази моя червенокоса глава — отвърна язвително Кейтлин. — За бога, Дот! С Алек вече сме зрели хора. Добри приятели сме. Защо просто да не мога да отида при него и да му кажа: „Алек, обичам те. Искаш ли да прекараш живота си с мен?“

В смеха на Дот се почувства лека болка.

— Скъпа, омъжвала съм се три пъти. Веднъж останах вдовица, а два пъти се развеждах. Само да знаех отговора на този въпрос, щях да напиша книга и да забогатяя от нея. Ако търсиш съвет по този въпрос от мен, значи си попаднала на неподходящ човек.

— Може би трябва да отида довечера в апартамента му. Или още сега, преди да се е срещнал отново с Джоди — Кейтлин се изправи, изпълнена с готовност да се бори. Тя погледна към Дот, въздъхна и смутено се усмихна. — Знаеш ли, сякаш наистина не съм с всички си. Стотици пъти съм ходила без покана у Алек. А сега, когато открих, че съм отчаяно влюбена в него, не мога да го направя.

— Любовта ни кара да оглупяваме — съгласи се дълбокомислено и някак печално Дот.

Казаното проникна дълбоко в съзнанието на Кейтлин и тя разтревожено се вгледа в приятелката си.

— Дот, добре ли си?

Чак сега забеляза, че очите ѝ са подозрително зачервени, обикновени розовите ѝ страни сега бяха бледи. Кейтлин се ядоса, че толкова време я занимава само със собствените си проблеми и не забеляза, че нещо не е наред и при нея. Тя приклепна до стола на Дот и взе ръката ѝ.

— Какво има, Дот? Моля те, кажи ми дали мога с нещо да ти помогна?

Дот се взря в празната си чаша и на няколко пъти смени цвета на лицето си. Кейтлин почувства как сърцето ѝ се свива, когато неизменно веселата откровена и самоуверена Дот, избухна в плач.

Кейтлин я прегърна през раменете.

— Хайде, хайде, ще ти мине — опита се да я успокои тя. — Кажи ми, Дот. Нека ти помогна. Какво се е случило?

Гласът на Дот трепереше от вълнение.

— Казах на Сам, че ще се омъжа за него — отвърна най-сетне тя. — Снощи, в девет. Тази сутрин му го потвърдих отново.

— Казала си на Сам, че ще се омъжиш за него? — повтори Кейтлин замаяно. — Съгласила си се, понеже е болен. Това ли искаш да кажеш? Той иска да се ожени за теб, а ти не си успяла да му откажеш, защото досега е прекарал два малки сърдечни удара?

Дот се освободи от прегръдката на Кейтлин, скочи и се заразхожда нервно из стаята.

— Разбира се, че не! — отвърна тя. — Сам е прекрасен, наистина прекрасен човек и аз отдавна го обичам. О, Божичко, къде са ми книжните носни кърпички?

— Заповядай.

Дот избърса очи и издуха нос.

— Обичам Сам — каза тя с дрезгав глас. — Седмици наред вече ме моли да се омъжа за него, но аз непрекъснато отлагам и се мъча да го убедя да си намери друга жена.

— И защо постъпваш така? — запита внимателно Кейтлин. Тя не беше веща по сърдечните проблеми, но след като Дот обичаше Сам и

той нея, не разбираше защо Дот изпада в истерия.

— След приема на компанията по случай националния празник на страната, се срещаме от време на време. Аз, разбира се, се мъча да се срещаме по-рядко, но Сам не желае да чува от мен никакви отрицателни отговори.

— Това е добре, не е ли така? Показва, че държи много на теб.

Дот я изгледа смразяващо.

— След като всички си отидохте след приема, ние се разходихме по брега, после прекарахме цялата нощ на терасата на неговата вила в разговори.

Споменът за тази сантиментална нощ очевидно я накара отново да избухне в плач.

Кейтлин вperi поглед в своята секретарка и се запита дали думата „любов“ не е просто синоним на „лудост“. Освен това, в разказа на Дот нямаше абсолютно никаква причина за тъга. Очевидно Дот обичаше Сам. По всяка вероятност и Сам я обичаше, след като ѝ бе предложил да се омъжи за него. Здравето на Сам, при условие че спазваше необходимите условия, вероятно нямаше да представлява някакъв особен проблем. Дот пък бе съвсем здрава. И двамата бяха самотни и нищо не им пречеше да сключат брак. Кейтлин се опита да си спомни дали не съществува някаква друга причина, поради която нейната секретарка ѝ съобщаваше новината за своя годеж така, сякаш бе най-голямото нещастие след потъването на „Титаник“. Никакво разумно обяснение не ѝ идваше наум.

— Сам държи ли да останете годеници по-дълго време? — запита Кейтлин тактично, но очевидно засегна Дот.

— Настоява да се оженим следващата събота! — изхлипа Дот. — И то в дома му, в присъствието на неговите деца и на адвокатата му. Поръчал е вече и обяда от скъп ресторант.

— Изглежда се е погрижил както трябва за всичко — отвърна Кейтлин и изчака напрегнато. Когато набра кураж, тя опита отново: — Мога да ти помогна да изберем подходяща рокля — предложи тя. — Ще изглеждаш великолепно в тъмнорозово или в някакъв нюанс на червеното. Това всъщност са и модните цветове за сезона.

Дот се хвана за ръба на стола.

— Не мога да се омъжа за него! Ще опропастя живота му. Я ме виж, за бога. На четиридесет и пет съм, с три брака зад гърба си.

Погледни фактите в лицето, Кейтлин. Когато стане дума за брак, аз винаги съм губеща страна.

— Изплашила си се — каза Кейтлин. — Толкова си се изплашила, че не можеш да повярваш, че си дала съгласието си на Сам.

— Права си, уплашена съм. И имам основание за това. Сам е добър човек, внимателен, благороден, имал тридесетгодишен щастлив семеен живот с една и съща жена, преди да овдолее. Той няма представа какъв е ад, когато бракът ти се окаже несполучлив.

— Ти пък, не знаеш какво е, ако бракът ти се окаже сполучлив — изтъкна Кейтлин. — Първият ти съпруг е загинал във Виетнам, когато си била едва на деветнадесет години. Другите ти двама съпрузи са те оставили...

— Не защото са били толкова лоши. Слушай, Кейтлин, с мен не се живее лесно. Понякога побеснявам за нищо...

— Затова пък Сам е образец на самата умереност, нали? — отвърна Кейтлин и изведнъж ѝ стана забавно. — Всеки петък следобед в пет и половина, той ни дава истински пример на спокойно и ведро отношение към живота. Хайде, Дот, горе главата! Според мен, вие приличате на двама хищника, които ще се ощастливят взаимно.

— На такива ли ти приличаме?

— Ами, да — отвърна Кейтлин. Беше искрена.

— Просто ми прилошава от напрежение, щом си помисля как ще съобщим на децата му онова, което сме намислили — каза Дот. — Днес са ме поканили на обяд. Ще бъде същинско представление. Защо не дойдеш с мен?

— Ами, стига това събиране да не е строго семейно...

— Имам нужда от теб — успя да каже Дот и се усмихна по нейния си начин. — Когато ти си наблизо, всички влюбени стават повъздържащи.

Кейтлин се подвоуми. Спомни си за своето собствено положение.

— Нали Алек и Джоди няма да са там? Той спомена, че днес имат среща.

— Срещата им положително е за следобед — отвърна Дот. — Сам урежда този обяд с Джоди и Лора, другата му дъщеря. И синът му ще присъства. Връща се тази вечер от Чикаго. Моля те, Кейтлин, ела. Имам нужда от някой, който да е на моя страна.

Дот се лъжеше много, като смяташе, че ще срещне съпротива от семейството на Сам. Децата посрещнаха новината за женитбата на баща си с радостни възгласи и топли думи на благодарност към Дот, че се е съгласила да приеме предложението. Всички се съгласиха с Кейтлин, че Дот ще изглежда чудесно в тъмнорозова сватбена рокля и решиха, че Кейтлин да бъде много ефективна шаферка с тъмнозелен тоалет.

Сам бе прегърнал Дот и седеше напълно доволен. Оплака се, че Дот го е предупредила да вдига наздравници за техния годеж само с плодов сок.

— Не се сърди — отвърна му енергично тя. — За следващата събота те искам здрав като скала.

— Както и за медения месец — отвърна Сам, изключително доволен от себе си. — Заминаваме за няколко дни на Каймановите острови. Кейтлин, нали ще поемеш командването на крепостта, докато се върна?

— Да те замествам е лесно, но нямам представа как ще се справя без Дот — отвърна усмихнато Кейтлин. — Ще се постарая всичко да бъде както трябва.

Входният звънец звънна и прекъсна смеха им.

Джоди скочи.

— Сигурно е Алек. Уговорихме се да се срещнем тук. Аз ще отворя.

Смехът на Кейтлин внезапно секна. Около нея продължаваха да се сипят шеги и закачки, но тя сякаш не ги чуваше. Напрягна слух и чу как Джоди посрещна Алек, след което той ѝ отвърна нещо с нисък дрезгав глас. Вероятно имаха да си кажат много неща, защото изминаха десетина минути, преди да влязат при останалите. Алек отиде веднага при Сам и най-сърдечно го поздрави. После прегърна Дот и призна колко храбра жена е. Кейтлин удостои само с едно слабо кимване.

Наблюдаваше го в състояние на някакъв унес. Едва се въздържахше да не отиде при него. Искаше ѝ се да се присмее на нелепостта на онова, което изпитваше, но не можа. За нещастие, вече бе научила, че когато си влюбен, трудно можеш да се шегуваш със себе

си. Бе достатъчно умна да разбере, че драматизира прекалено собственото си положение, макар да не можеше да си обясни как е възможно човек да изпитва такива пагубни чувства. Изведнъж усети, че някой я докосва по ръката. Извърна глава и разбра, че Сам нещо ѝ говори.

— Учудваш ли се, Кейтлин?

— Да се учудвам ли? За какво? — нямаше абсолютно никаква представа какво ѝ говори.

— Ти беше тази, която ми каза, че Джоди никога няма да се съгласи да излезе с Алек.

Сърцето на Кейтлин сякаш щеше да се пръсне. Ето как всичките ти надежди биват унищожени с един-единствен съкрушителен удар, помисли си Кейтлин.

Усети, че всички я наблюдават и със сетни усилия успя да каже.

— Сигурно си много щастлив, Сам.

— Добре поне, че Мексико е малко по-близко. С Дот можем да ѝ отидем на гости за Великден.

— Мексико ли? — измънка неясно Кейтлин и първо погледна Джоди, а след това Алек. — За Мексико ли заминавате?

— Не аз — отвърна кратко Алек. — Джоди.

Кейтлин разбра, че е пропуснала много важна част от разговора и в сърцето ѝ се загнезди някаква надежда. За нещастие, не биваше да задава твърде много въпроси, защото бе разкрила, че след идването на Алек, не е в състояние да разбере каквото и да било.

— Защо заминаваш за Мексико? — обърна се Кейтлин към Джоди, като се надяваше, че задава логичен въпрос.

— Алек ми помогна — отвърна Джоди и погледна Алек с обожавашъ поглед. — Свърза ме с един негов приятел, който ръководи научноизследователска лаборатория в Монтерей. Това е вторият по големина град в Мексико. Лабораторията е от национално значение и поддържа връзки със Станфордския университет. Така ще мога да се занимавам с научна работа, докато подготвям докторската си дисертация.

— Наистина е чудесно — отвърна Кейтлин, като се постара да прикрие облекчението, което я заля като огромна вълна.

Значи Алек няма да се жени, помисли си тя и се опита неспринудено да се засмее.

— Това означава, че изпуснах шансовете да стана вицепрезидент на „Сървисис Ънлимитид“ преди Коледа. Във вас ми беше последната надежда да задомя Алек.

— Струва ми се, че пред компанията скоро ще има тълпи от жени, които ще молят да им уреждаме срещи — подметна Сам и ѝ хвърли лукав поглед.

— Благодаря ти за себеотрицанието, Кейти — обади се Алек. — Но нали ми остава Хелин. Някъде дълбоко в сърцето си продължавам да съм убеден, че тя е най-подходящата жена за мен. Може би заради нейната червеникава коса. Винаги съм харесвал червенокосите. Мислиш ли, че би могла да ни уредиш среща?

— В никакъв случай — отвърна Кейтлин. — Убедена съм, че няма да си подходите.

— Защо да не си подходите? Изглежда ми тъкмо такава млада дама, каквато търся.

— Преди два дни ти беше луд по Джоди и убеден, че кариерата на Хелин е много ангажираща. Алек, какво ти става, за бога?

Дот, Джоди, Сам и Алек заговориха едновременно. Най-сетне Алек успя да надвика всички и ѝ обясни:

— Мисля, че Хелин ще приеме да се омъжи за мен, стига да се съгласи да обсъдим заедно бъдещите ни планове.

— Преди два дни ти въобще не бе чувал нищо за нея — възрази Кейтлин, разгневена не толкова от кавалерското отношение на Алек, колкото от това, че бленува по една несъществуваща жена.

— Романтиката в живота предшества оптимизма — отвърна мъдро той. — Хелин отговаря на всичките ми изисквания.

— Абсолютно нелепо е да мислиш, че можеш да си намериш съпруга по предварително изготвен списък на нейните качества. Сякаш избираш завеси за всекидневната си: да са сини, да не се мачкат, да се перат...

Сам се засмя, но Алек я погледна сериозно.

— Хайде да направим една сделка, Кейти. Доведи довечера Хелин в моя апартамент и ти гарантирам, че ще останеш удивена от резултата. Нали не искаш да пропуснеш възможността да станеш вицепрезидент на вашата компания за Коледа?

Кейтлин трябваше да знае най-добре от всички колко е опасно да продължава с тази своя измама, но устата ѝ изрече съгласие, преди

разумът да е успял да я възпре.

— Съгласна съм — каза тя. — Пожела Хелин, ще бъде при теб довечера в девет.

— Хей, почакайте! — възрази Дот. — Нито една жена няма да се реши на първа среща с непознат мъж в неговия апартамент.

— Не се тревожи — отвърна Алек. — Нали Кейтлин урежда нещата. Тя ще я успокои, че аз не хапя. Нали, Кейти?

— Да — отвърна Кейтлин. — Можеш напълно да разчиташ на мен.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Кейтлин поглади с длани джинсите си в очакване, че стомашните ѝ болки ще преминат. Те обаче продължаваха. Тази вечер и стомахът ѝ правеше номера и утежняваше още повече положението ѝ.

Асансьорът бе с опушени стъкла и тя се вглеждаше в неясното си отражение с напразната надежда, че по някакъв чудотворен начин се е разхубавила по време на краткото си пътуване от нейния апартамент до този на Алек. За нещастие, никоя вълшебна кръстница не бе размахала магическата си пръчица. Изглеждаше така, както винаги бе изглеждала. Още повече се намръщи. Чудеше се защо, за Бога, бе решила да обуе джинси? Асансьорът спря и тя слезе на четиринадесетия етаж. Етажът на Алек. Беше вече късно да се безпокои за облеклото си.

Всъщност бе пробвала какви ли не дрехи, докато се спря на джинсите, тюркоазнозелената си блуза и коженото яке. Дрехите ѝ не биха провокирали фантазиите на един мъж, но след като Алек по всяка вероятност щеше да я изхвърли, когато му признаеше истината за Хелин, струваше ѝ се неуместно да дойде облечена като прелъстителка.

Дъхът ѝ секна и пръстът ѝ замря на звънеца. Облечена като прелъстителка... Най-сетне бе признала истината пред себе си. Използвайки Хелин за прикритие, тя идваше тази вечер да прелъсти Алек, като залагаше всичко на карта.

Не вярваше особено във възможностите си на прелъстителка — опитността ѝ бе твърде ограничена. Увереност ѝ вдъхваше единствено мисълта, че Алек я харесва, така че, положително нямаше да ѝ отнеме много време да го убеди, че може да има щастлив брак и с нея. Кейтлин се опитваше да поддържа надеждата у себе си, макар че не притежаваше нищо, освен надежда. Тя изправи рамене и натисна звънеца, преди смелостта да я е напуснала напълно.

Алек отвори вратата.

— Здравей, Кейти — целуна я той приятелски по страната така, както го бе правил хиляди пъти преди. Тя се отдръпна като ужилена. — Случило ли се е нещо?

— О, н... нищо. Чувствам се прекрасно.

Великолепно, надсмя се тя на себе си. Що за прелъстителка си, ако подскачаш като газела всеки път, когато те докосне.

За миг ѝ се стори, че вижда присмехулни пламъчета в очите му, но те бързо угаснаха. Алек излезе в коридора и се огледа.

— Но къде е Хелин? Отново ли я извикаха или отказа да се срещне с мен?

— Хмм... Това е дълга история — отвърна Кейтлин. — Може ли... Може ли да вляза, Алек?

— Разбира се! Заповядай — отстъпи той като любезен домакин и я покани във всекидневната.

— Дай си якето — пресегна се и ѝ помогна да го съблече, без да изчака нейното съгласие.

Ръцете му се плъзнаха бавно по раменете, скрити под копринената ѝ блуза. Стоеше толкова близо до нея, че усещаше дъха му във врата си. Кейтлин затвори очи. Нервите ѝ бяха изопнати до краен предел.

— Случило ли се е нещо? — промълви Алек и неочаквано я прегърна. — Цялата си настръхнала! Да засия ли огъня?

— О, не, не, благодаря. Добре съм. Напълно съм добре — отвърна тя и се отдръпна рязко.

Той метна якето ѝ на един стол.

— Да ти направя ли кафе? И няколко белгийски шоколадови бонбона като едно време? В хладилника има още от твоите лични запаси.

— Н... не, благодаря.

Време е, Кейтлин. Това ли е твоят умен и блестящ сценарий, по който да съблазняваш мъжете. Ядосана от своята нетактичност, тя набра смелост, обърна се и го погледна право в лицето.

— Трябва да поговорим за Хелин.

Алек се усмихна с онази своя хищна усмивка, която смразяваше свидетелите на защитата и Кейтлин настръхна.

— Повярвай ми, Кейти, с нетърпение очаквам да чуя всичко, което имаш да ми кажеш — той сложи ново дърво в камината. — Защо

не седнеш и не се настаниш удобно, преди да започнеш?

Кейтлин приседна неуверено на самия ръб на дивана. Чувстваше се толкова сигурна, колкото въжеиграч високо във въздуха, готов да направи тройно салто без обезопасителна мрежа под себе си.

— Чудесен огън си запалил — успя да каже тя. — За първи път ли палиш камината през този сезон?

— Да. Преди да си ме запитала ще ти кажа, че дървата са черешови. Доставчикът ми ги докара чак от Мериленд.

— Дървото издава чудесна миризма. Трябва... Трябва да ми кажеш името на този твой доставчик.

— Добре. Само че по-късно. А сега ми разкажи за Хелин.

Алек седна до нея на дивана. Седна толкова близо, че тя веднага усети топлината на тялото му. Той се облегна на възглавниците и рече:

— Сега по-добре ли се чувстваш?

— М... много по-добре, благодаря.

— Лично аз се чувствам разстроен. През по-голямата част от следобеда се мъчех да си представя как ще завърши тази вечер. Но не съм и допускал, че ще седиш на ръба на дивана с вид на човек, който очаква да чуе присъдата си.

Това бе достатъчно Кейтлин да се отърси от вцепенението си.

— Създадох ти погрешна представа — скочи тя. — Но не само за Хелин, а изобщо. Няма никаква Хелин, никога не е имало и няма да има. Самата аз я измислих... Тя не съществува.

Алек също скочи.

— Не мога да повярвам! — удиви се той и Кейтлин си помисли, че учудването му не е съвсем убедително. Изпита странното усещане, че играе някаква игра, изходът от която е предварително известен. Той протегна ръце и я хвана за раменете. Погледът му изведнъж стана много сериозен. — И защо я измисли, Кейти? Това е твърде странно, особено за теб.

— По едно време ти създаде впечатление у всички, че възнамеряваш да се ожениш за Джоди. Според мен вие двамата никак ни си подхождахте...

Алек се засмя.

— Мама Мария не споделя подобно мнение. Тя каза, че сме родени един за друг, а ти знаеш, че тя си пада малко ясновидка...

— Мама Мария май трябва да отиде на очен лекар! Спомняш ли си, че каза същото и за нас двамата?

Той я хвана за брадичката и я повдигна.

— Права си. Изглежда не трябва да се доверявам толкова на преценките на Мама Мария.

— Пиците ѝ поне можеш да хапнеш, но нейните народни мъдрости невинаги са казани на място — отвърна Кейтлин, като се надяваше Алек да не забележи, че е готова да се разплаче. — Не мога да повярвам, че си водил Джоди при Мама Мария — не издържа тя. — Това място си е само наше!

Той прокара нежно палец по устните ѝ.

— О! — възкликна с дрезгав глас. — Не знаех, че те вълнува толкова къде вода приятелките си.

Тя се наведе към него и лицата им почти се доближиха.

— Изборът на гарнитурата на пицата е строго индивидуален — прошепна тя. — Тя говори твърде много за човека...

— Като целувките — отвърна той и преодоля малкото разстояние между устните им. — Като любенето...

От предишен опит Кейтлин знаеше какво точно ще последва, след като устните им се сляха. Очакваше цялото ѝ същество да се разтрепери, сърцето ѝ да се разтопи от нежност, душата ѝ да бъде обхваната от пламъци... Но това, което изпита, не можеше да се сравни с преживяното преди. Изведнъж осъзна, че си е у дома. Попаднала в прегръдките на Алек, тя се почувства на върха щастиято.

Когато целувката им свърши, той обхвана лицето ѝ в длани и я погледна с преливащи от нежност очи.

— Време е да спрем да играем тези игри — каза тихо. — Край на лъжите, край на полуистините, край на митичната Хелин, край на преструвките ми, че се интересувам от млади момичета като Джоди Берген. Нали повече няма да бягаш от мен, Кейти?

— Не мога — отвърна тя с разтреперан глас, — краката ми са омекнали.

— Чудесно! Може би трябва да те целуна отново, за да те убедя докрай — и той отново впи устни в нейните. Това бе страстна търсеца целувка. Кейтлин затвори очи и позволи на желанието бавно и силно да я завладее.

— Кейти? — този път гласът му прозвуча още по-дрезгаво. — Кейти, искам да се любим. Ела!

— Да — последва го тя. И последното ѝ съмнение отлетя, изпепелено от безумното желание. — Алек, толкова много те обичам!

Смехът му я прободеше право в сърцето.

— От години чакам да чуя тези думи от теб.

— Така ли? Това означава ли, че и ти ме обичаш?

Той я притисна още по-силно.

— Нека ти докажа колко много те обичам — промълви, хвана я за ръката и я поведе към спалнята.

Взе я в прегръдките си и топлината му проникна в тялото ѝ.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— С удоволствие! — прошепна тя с лъчезарна усмивка.

— Пети декември удобен ден ли е? Да направим ли сватбата в Хапсбърг, Охайо, в присъствието на нашите семейства?

— Съгласна съм — тя го погледна, преизпълнена с любов, зашеметена от щастие. — Смяташ ли, че семействата ни ще се зарадват?

— Кейти, любов моя, само ти си способна да задаваш подобни въпроси — засмя се той. — Нашите семейства поне през последните десетина години се мъчат да уредят тази сватба. Майка ми вече се отчая и ми каза, че ще запази дата в църквата и ще ангажира ресторант за приема, така че само да съм посмял да не те убедя да станеш моя жена.

— Така ли? — изгаряше от удоволствие Кейтлин. — Искаш да кажеш, че не се жениш за мен само заради това, че си решил да създадеш семейство? Наистина ли ме обичаш?

— Кейти, любимо мое глупаче, та аз те обичам страстно, безумно и всеотдайно от години. Може би още от времето, когато беше на шестнадесет.

— А какви бяха тогава всичките тези глупости със „Сървисис Ънлимитид“ да ти намерим съпруга?

— Не бих ги нарекъл глупости, след като по този начин успях да привлека най-сетне вниманието ти. Не мога да си преписвам заслуги за тази идея. Тя е на майка ми. Реших да я послушам, защото нямаше какво да губя.

— Побеснях, когато ми съобщи като на шега, че имаш намерение да се жениш. Измина цяла седмица, докато разбера защо така се разгневих — желях те за себе си...

— Много пъти се опитвах да ти разкрия чувствата си, но ти просто не желях да ме изслушаш. Не беше още готова за това, а аз се ужасявах при мисълта да не те изплаша завинаги. Всеки път, когато се опитвах да променя нашето приятелство в любов, ти сякаш се отдалечаваше на стотици мили.

— Трябваше ми време, докато осъзная, че бракът ми с теб не би означавал загуба на моята самостоятелност — тя въздъхна. — Знаеш ли, трябва добре да помислим, и двамата държим на кариерата си. Колкото и да те обичам, не бих желяла да се откажа от работата си, Алек. Аз просто не съм жена, която иска да си седи само у дома.

— Не желя да се променяш — той взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Всичко ще се уреди, Кейти. Не се тревожи.

Тя знаеше, че им предстоят трудности, особено след като им се родяха деца, но знаеше също така, че радостите от брака ѝ с Алек щяха да превърнат тези затруднения в лесно преодолими пречки. Наведе се и го целуна с благодарност.

— Да — отвърна, — всичко ще се уреди.

Тогава той на свой ред я дари с такава страстна целувка, че едва си поеа дъх да продължат разговора.

— Какво стана с онази жена, за която майка ти ми каза, че си искал да се ожениш? Станала съм ревнива. Никога не си споменава името ѝ.

Той нежно я целуна по върха на носа.

— Глупачето ми! — отвърна, изпълнен с любов. — Тази жена беше ти. Майка ми се е опитвала да разбере чувствата ти към мен.

— Но ти би могъл да ме попиташ!

— За да ми избягаш, нали? Ти не беше готова за женитба, Кейти. Трябваше ти доста време, преди да осъзнаеш, че бракът не е клопка.

— Но нали се сгодих за Дейвид!

— Защото той ти предлагаше сигурност — отвърна Алек. — Ужасих се при мисълта, че можеш да се омъжиш за него, но в дъното на душата си знаех, че вие двамата не си подходите. Дейвид бе мил и приличен човек, но ти не даваше и пет пари за него. Ето защо изпитваше такава сигурност, беше ти все едно...

— Да не би да ме подложиш на психоанализа, след като се оженим?

Той отново нежно я целуна.

— Само когато няма да съм в състояние да измисля нещо по-добро.

Той се изправи и ѝ сипа още кафе.

Тя му се усмихна над ръба на чашата.

— Ммм... Какъв чуден мъж си ти, Алек! Нали ти е ясно, че се омъжвам за теб само заради кафето?

— Не забравяй и шоколадовите бонбони! Макар и да не мога да премълча, че уменията ми в леглото положително ще повлияят на твоето окончателно решение.

Тя се престори, че размишлява върху думите му.

— Не — отвърна накрая тя. — Причината за решението ми определено е кафето, което умееш да правиш.

— Лъжкия! — той се наведе и взе чашата от ръцете ѝ. После започна да я целува по лицето, по шията, като ръцете му не спираха да галят тялото ѝ. Тя откликна на ласките му, но той се усмихна и започна да я измъчва, като отказваше да я целуне отново. А тя копнееше за целувките му.

— Няма да спечелиш играта, Кейти — промълви той, — докато не ми обясниш докрай защо се съгласи да се омъжиш за мен.

— Заради... твоето... кафе — повтаряше тя.

Ръцете му се плъзнаха по гърдите ѝ и очите му заблестяха от желание.

— Защо искаш да се омъжиш за мен?

— Защото те обичам, арогантно чудовище!

— Удивително! И аз се женя за теб поради абсолютно същата причина!

— Докажи го тогава — прошепна тя.

И той го доказа.

Дори и най-старите жители на Хапсбърг, Охайо, не бяха виждали по-великолепна сватба от тази на Кейтлин Елизабет Хауард и Алек Харисън Удуърд. Местните хора останаха възхитени от това, че двама

от техните съграждани са се влюбили така силно един в друг и им простиха, че са чакали толкова дълго, докато се оженят.

Младоженката, която изглеждаше необикновено красива в атлазената си сватбена рокля с цвят слонова кост, бе обявена за най-прелестното момиче през последните десет години, а младоженецът — чиято успешна защита на Леон Маркузо бе отразена на първите страници на вестниците из цялата страна — изглеждаше както неотразимо мъжествен, така и страстно влюбен. Шаферката, госпожа Сам Берген, бе възприета като малко стара за ролята си, но повечето от гостите се съгласиха, че изглеждаше повече от добре в тоалета си от тъмнорозова коприна, за който мнозина твърдяха, че бил пък нейната собствена сватбена рокля. Всички присъстващи останаха силно впечатлени от сватбената церемония, от приема и от оркестъра. Семейство Хауард и семейство Удуърд бяха организирали така добре тази сватба, че за нея щеше да се говори години наред. Всичките им съграждани останаха предоволни.

В хотелския апартамент на Бахамските острови, Алек хвана ръката на Кейтлин и въздъхна с облекчение.

— Най-сетне сами! Желаете ли шампанско, госпожо Удуърд?

— Ммм, да, с най-голямо удоволствие — тя взе чашата си и последва Алек на терасата с изглед към океана.

Почувства познатият трепет, когато ръцете му я прегърнаха през кръста и той я притегли към себе си. Загледана към ширналият се в безкрайността океан, Кейтлин си помисли, че и новият им живот така ги мами с безброй възможности и безкрайни хоризонти.

Откъм океана подухваше галещ тропически бриз, като прекрасна благословия в края на един прекрасен ден. На Кейтлин ѝ се искаше да запечата щастливото си вълнение за цял живот.

Над нея прозвуча топлият глас на Алек:

— Обичам те, Кейтлин...

Тя се обърна.

— И аз те обичам! — в съзнанието ѝ като на лента премина отиващият си ден. — Мисля, че всичко беше чудесно, нали? Семействата ни са щастливи, а приятелите ни прекараха един незабравим ден.

— Наистина, всичко беше повече от чудесно. От блясъка в очите на майка ми разбрах, че сме възбудили определени надежди у нея...

— Какво искаш да кажеш?

— Няколко минути преди да излезем, я чух да обсъжда разни бебешки проблеми с твоята майка. При това не говореха за Мери.

Кейтлин се засмя и тялото ѝ пламна от копнеж.

— Колко време ще мине, докато ги ощастливим с внуци?

— Няма да чакат дълго, скъпа! Струва ми се, че след завръщането ни след медения месец ще се разбере.

Кейтлин изведнъж разбра, че възможността да има дете от Алек вече не ѝ изглежда като неосъществима мечта. Тя вдигна ръка и приглади кичура коса, който вятърът бе духнал върху челото му.

— С удоволствие бих се заела с незабавното изпълнение на проекта — каза тихо тя. — А ти на какво мнение си?

Той бавно взе ръката ѝ и нежно я целуна.

— Госпожо Удуърд, изгарям от нетърпение да започнем!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.